

Jamsai

ทดลองอ่าน

มารารถนง...

คุณอีกสักครั้ง

Wishing You
ด้วยรัก... และปรารถนา

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

นัทธินา (นัธ)

"ปล่อยลิ เดี่ยวมีคนมาเห็นนะ"

"ช่างหัวมันสิ"

เขากระซิบเสียงแผ่วก่อนเลื่อนปลายจมูกไปตามพวงแก้มเนียนละเอียด สร้างความร้อนวูบวาบขึ้นในกายสาว แล้วก่อนที่เธอจะทันห้ามปรามเขาก็กดริมฝีปากลงหอมพวงแก้มไฉเป็นที่เรียบร้อย

"หอมแก้มแพมทำไม"

"ต้องมีเหตุผลด้วยรีไร"

"ก็นายหัวไม่รักไม่แคร์แพมแล้วมาหอมแพมทำไม"

"ใครบอก"

"คิดเอง"

"หัวทึบซะม๊าด"

กำปั้นเล็กจ้อยระดมทุบแฉ่งอกตึงแน่นด้วยความหมั่นไส้ ทำเอาชายหนุ่มหัวเราะเสียงใสด้วยความพอกพอกใจนักหนาพยางค์บวงแขนรัดเอวบางแน่นขึ้น

"ปล่อยลิ"

"ไม่"

เขาปฏิเสธเสียงอ่อน ทาบริมฝีปากลงบนกลีบปากนุ่มละมุนที่ยังคงติดตรึงใจ ล้อหลอกให้เขาไม่เป็นอันทำงาน นอกจากละเมอเพ้อหา วันนี้จึงรีบเร่งกลับมาหมายจะหาเหตุปรับความเข้าใจ แต่ไปๆ มาๆ เธอมาตกอยู่ในอ้อมแขนเขาได้อย่างไร ชายหนุ่มก็คว้านจะลำดับเรื่องราว

ปรารถนา... คุณอีกสักครั้ง ชุด Wishing You ด้วยรัก... และปรารถนา ภัทริมา (ภัธ) เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2586-4

ภาพประกอบ Lane V. Erickson / Shutterstock.com
Ulada / Shutterstock.com
Elnur / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 339 บาท

พูน

กระดาษหนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ใครสายมูยกมือขึ้น! เลิฟขอส่งโปรเจกต์สุดฮอตแข่งกับอากาศร้อนของประเทศไทยมาเอาใจสาว ๆ สายมูกันบ้างค่ะ สำหรับหนังสือชุด 'Wishing You ด้วยรัก... และปรารถนา' ถือเป็นความร่วมมือกันครั้งแรกของนักเขียนมากความสามารถจาก LOVE ทั้งสามท่านคือนัทธิมา (นัธ), tiara, และ อุณห์ภูมิปกติ ซึ่งได้พูดคุยกันว่าอยากจะเขียนนิยายรัก-คอมมีดี้ และในที่สุดก็เกิดเป็นโปรเจกต์นี้ที่จะชวนสาว ๆ มาฟินกับนิยายสามเรื่อง สามสไตล์ สำหรับชุด 'Wishing You ด้วยรัก... และปรารถนา' นี้ประกอบไปด้วย...

- 1) ปรารถนา... คุณอีกสักครั้ง โดย นัทธิมา (นัธ)
- 2) ปรารถนา... ให้เป็นคุณ โดย tiara
- 3) ปรารถนา... เพียงแค่คุณ โดย อุณห์ภูมิปกติ

ซึ่งนักอ่านทุกท่านสามารถอ่านแยกกันได้ แต่ถ้าอ่านครบทุกเล่มก็จะฟินมากขึ้นค่ะ

สำหรับ 'ปรารถนา... คุณอีกสักครั้ง' ที่ทุกคนกำลังถืออยู่ในมือนี้เป็นผลงานการเขียนของ 'นัทธิมา (นัธ)' ที่เพิ่งฝากความน่ารักน่าหยิกของคนแอบรักบอสไว้ใน 'บอสคะ หนูจะไม่ทน!' กลับมาคราวนี้นักเขียนคนเก่งก็มาพร้อมคุณหนูสายเปย์อย่าง 'ภูริตา' ที่โชคชะตาพลิกผันต้องตกอับ แต่ด้วยนิสัยจมไม่ลงทำให้เธอตัดสินใจแบกหน้ากลับไปพึ่งแฟนเก่าอย่าง 'เขม' นายหัวเจ้าของฟาร์มมุกที่ไม่เคยนึกฝันว่าชีวิตจะต้องโคจรกลับมาเจอสาวสวยใจร้ายที่ทิ้งเขาไปอีกครั้ง ภูริตาจะมีวิธีการจ้อนายหัวเขมอย่างไร คำอธิษฐานต่อพระตรีมูรติของเธอจะเป็นจริงไหม และเขาจะใจอ่อนหรือไม่ ขอเชิญทุกคนพลิกหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

ประวัตินักเขียน

'นัทธิดา' เริ่มหัดเขียนนิยายจริงจังตอนมัธยมปลายค่ะ จากเขียนเล่นๆ เวียนกับเพื่อนในห้อง ไปๆ มาๆ ก็ปรากฏว่าชอบจริงจัง เลยตั้งใจว่าสักวันจะเป็นนักเขียนให้ได้ ทว่าระยะทางกว่าจะไปถึงเป้าหมายของคนเราไม่เหมือนกัน บางคนอาจจะพุ่งตรงสู่สิ่งที่ฝัน สำหรับนัทธิดาเรียกว่าอ้อมโลกกว่าจะมีนิยายรักเรื่องแรกออกมาก็นานทีเดียวค่ะ

นิยายรักเรื่องแรกคือ 'ให้รักเคียงเรา' ค่ะ จากนั้นก็เขียนนิยายรักมาเรื่อยๆ ไล่มาตั้งแต่ 'จับร้ายมาชนรัก' 'หมั้นด้วยใจหมายด้วยรัก' 'เล่ห์ล้อมรัก' 'พลอยเหลี่ยมเพชร' 'กลบุษบา' 'สาปกานดา' 'ลูกเปิดชินเดอเรลล่า' 'บุหลันมันตรา' 'เพลิงธูลี' 'บอสคะ หนูจะไม่ทน!' และ 'ปรารถนา... คุณอีกสักครั้ง' ที่คุณผู้อ่านถือนู่นับเป็นเล่มที่ 12 ค่ะ ขอขอบคุณที่ติดตามกันมาอย่างต่อเนื่องนะคะ

เข้ามาพูดคุยทักทายกันได้ที่ Facebook นัทธิดา

<https://www.facebook.com/nutthima.author> ค่ะ

นัทธิดา

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

"หมื่นหนึ่งเนี่ยใช้ให้มันเพลลาๆ ลงหน่อยนะยะ"

คำเก็งอดีตโปรดีวีเซอร์ค่ายเพลงที่หญิงสาวเคยทำงานด้วยบ่นพลาง
เลื่อนซองเงินให้

"รู้แล้วน่าเจ้ ตอนแพมมีเงินแพมก็ให้เจ้ยิ้มตลอด ไม่เคยทวงเลยด้วย"

ภริตาสวนกลับทันควัน

"ฉันจำได้ยะว่าแกเคยให้ฉันยิ้ม แค่ว่าเตือนให้แกมีสติ ไม่ใช่เอะอะ
ก็อวดโลโก้ไว้อ่อน"

คนถูกบ่นถอนหายใจแรงๆ

ถ้าไม่ใช่เพราะพ่อเสียชีวิต ภริตาคงไม่รู้ความจริงว่าบริษัทที่มีหนี้สิน
มากมาย และน้องชายของพ่อก็แอบเซตเงินก้อนโตของบริษัทพาดครอบครัว
หนีไปเมืองนอก ทิ้งหนี้ก้อนเบ้อเริ่มเต็มไว้ให้เธอรับผิดชอบเพียงลำพัง

เป็นครั้งแรกที่คุณหนูสายเป็อย่างภริตารู้รสชาติของการหนีเจ้าหนี้
ชนิดหัวซุกหัวซุน แต่พอดั่งสติได้ในไม่กี่วันถัดมาเธอก็เรียกบรรดาเจ้าหนี้
มาพบ และขอร้องให้อดีตทนายประจำตระกูลช่วยจัดแจงขายทรัพย์สิน
ทั้งหมดเพื่อใช้หนี้ ไม่เว้นแม้แต่บ้านหลังงามซึ่งเป็นที่ซุกหัวนอนแห่งสุดท้าย

"ก็มันอดไม่ได้นี่เจ้ เพื่อนไฮโซบางคนมาค่อนข้างแคะว่าแพมตกอับ ฟังแล้วมันจิตใจก็เลยต้องอวดให้โลกรู้ว่าคนอย่างภูริตาไม่ยอมอับจนหนทาง ง่าย ๆ หรือก"

เพราะความจมไม่ลงนี่เองบีบบังคับให้เธอละเลงเงินก้อนสุดท้ายหลังจากปลดหนี้ไปกับค่าเช่าคอนโดฯ หุรูสามเดือน กระเป๋าแบรนต์เนม และอาหารมือหุรู แล้วตอนนี้เงินก้อนนั้นก็หมดลงเป็นที่เรียบร้อย

"ฉันถามจริง แกจะอวดโลกไปได้สักกี่น้ำ บอกไว้ก่อนนะยะว่า ไม่มีก็อวดสอง ค่าผ่อนบ้าน ผ่อนรถ ไหนจะต้องให้แม่ แล้วก็เลี้ยงผู้ชายอีก ฉันทิ้งทั้งนั้น"

"แพมมีลู่วางรอดแล้วเจ้"

"ลู่วางอะไรของแก"

"แพมว่าแพมจะกลับไปอ้อแฟนเก่า ตอนนี้เขาเป็นถึงนายหัว เจ้าของฟาร์มไข่มุกที่ภูเก็ต แพมกะจะไปขอยู่ด้วย แพมเคลียร์หนี้ได้แล้ว แต่แพมไม่มีที่อยู่ เงินเช่าคอนโดฯ ก็ไม่มีแล้วด้วย แพมว่าแพมไปอ้อเขาดีกว่า"

"แต่เท่าที่ฉันจำได้ แกบอกว่าแกหักอกแฟนเก่าเสียยับเยิน เขาจะยอมคืนดีเรอะ"

ริมฝีปากของภูริตาขบเม้มเข้าหากันคล้ายไม่อยากจะรับความจริงข้อนี้

"แต่เราโตมาด้วยกัน พ่อก็มีบุญคุณกับเขา แล้ว...แล้วเขาก็รักแพมมาก"

"ก็ไหนแกว่าเขาไม่เคยบอกรัก ไม่เคยขอเป็นแฟนด้วยซ้ำ"

"ของแบบนี้ไม่ได้อยู่ที่คำพูดเจ้ มันอยู่ที่การกระทำ แค่มองตากี่รู้แล้วว่าเรารักกันแค่ไหน แตมตอนนี้เขาหล่อขึ้นตั้งเยอะด้วยนะเจ้"

"แล้วแกรู้ได้ไง ไหนว่าห่างกันเป็นสิบปีแล้ว ไม่ได้ติดต่อกันเลย"

"แพมเห็นรูปในไอจีนะสิ เขารับรางวัลอะไรสักอย่างบนเวที ใส่สูทผูกไท หล่อมากอะเจ้"

"มีรูปใหม่ยะ ขอเจี๊ส่องหน่อย"

ภูริตาจัดแจงเปิดรูปถ่ายที่ตนบันทึกหน้าจอไว้ พออีกฝ่ายเห็นเข้า ถึงกับยกมือทาบอก สีหน้าตื่นตะลึง

"ทำไมแกไม่เคยบอกว่าแฟนเก่าหล่อขนาดนี้"

"ก็เมื่อก่อนพี่เขมไม่ได้ล้ำแบบนี้ แล้วผิวก็นิ่ไม่เข้มเท่านี้ด้วย"

"ดูดิบๆ เกือบๆ แบบนี้ท่าจะแรงดีด้วยนะยะ"

"อย่ามาทะลึง นี๊แฟนแพมนะเจี๊"

"แฟนเก่ายะ ดูๆ ไปฉันว่าหล่อกว่านั่งคิมบอมเป็นไหนๆ เลยนะ"

"เจี๊อย่าพูดถึงมันเลย คิดแล้วยังเคื่องไม่หาย ถ้าไม่ใช่เพราะมันกับผู้จัดการ แพมคงไม่ถูกแฟนคลับมันถล่มแบบนี้หรอก"

"เรื่องมันแล้วไปแล้วนา"

"แล้วไปแล้วได้ไงละเจี๊ ทุกวันนี้ยังมีแฟนคลับบางคนเข้ามาเห็นเป็นเวลาแพมลงรูปในไอจีอยู่เลย"

"ก็ถือเสียว่าโปรดัสต์ว์ผู้ยากไป อีกหน่อยคนรู้ความจริงก็เลิกอแวแกเอง"

"แพมต้องกลายเป็นจำเลยสังคมไปถึงเมื่อไรละเจี๊ นักร้องก็ไม่ได้เป็นปริญญาก็ไม่มี รู้สิ้แพมไม่ยอมเลิกเรียนหรอก"

"อย่ามาอ้างว่าเลิกเรียนเพราะอยากเป็นนักร้องหน่อยเลยยะ ฉันเห็นคนทำงานไปด้วยเรียนไปด้วยเยอะเยอะ แต่แกนะซี้เกียจก็เลยไม่ยอมไปเรียนจนโดนไล่ออกจากมหา'ลัยต่างหาก"

"เจี๊อะ นี๊น้องนะ"

"ยะ ถ้าไม่ใช่ น้อง ฉันสาปส่งแกไปแล้ว ไม่ปากเปือกปากแฉะบ่นแบบนี้หรอก"

ใบหน้าของหญิงสาวอง้งาลงครู่หนึ่งก่อนจะกุกกลับมาได้ดังเดิม

ทั้งคู่พูดคุยกหยอกล้อกันอีกพักใหญ่ ภูริตาก็โบกมือลาอดีตโปรดิเวเซอร์

แล้วเดินเล่นในห้าง เพื่อหาเรื่องใช้เงินก้อนใหม่เสียหน่อย

จังหวะที่หญิงสาวกำลังหยุดยืนรอที่ลิฟต์แก้ว สายตาเจ้ากรรม
ตันเหลือบเห็นป้ายเซลส์ขนาดใหญ่ที่ร้านเสื้อผ้าฝั่งตรงข้ามเข้าพอดี เธอ
จึงสะบัดหน้าเดินลึ่วๆ ไปทางร้านเสื้อผ้า แต่ยังไม่ทันก้าวเข้าร้าน จู่ๆ
หญิงสาวหน้าสวย ตาคม ผิวสีน้ำผึ้งก็ขยับมายืนขวางทางไว้

"แพมรีไปเล่า"

เรียวก็สวยขมวดเข้าหากัน ก่อนจ้องอีกฝ่ายอย่างเอาเรื่อง

"ฉันเคยรู้จักเธอหรือ"

"เวไง กาลเวลา"

"เว...กาลเวลา!"

ภูริตาขมวดคิ้วก่อนเบิกตาโพล่ง "เว ที่เคยออกค่ายอาสาด้วยกันปะ"

"เออ เอง"

บางครั้งโลกก็กลมกลม ใครจะคาดคิดว่าคนที่ไม่ได้เห็นหน้าค่าตา
ไม่ได้พูดจาหันมาหลายปีจะหวนกลับมาเจอกันอีกครั้ง แล้วความทรงจำ
ก็ไหลบ่าเข้ามาราวกับกระแสน้ำในฤดูน้ำหลาก

คุณหนูสายเปย์ผู้เกิดมาไม่เคยทำงานหนัก ไม่เคยทำอะไรเพื่อใคร
แต่กลับจำต้องยอมแปลงตัวเป็นไฮโซบ้านนอกนั่งรถกระบะปุเลงๆ ไปร่วม
ค่ายอาสาพัฒนาชนบทที่จังหวัดเชียงราย ก็เพราะถูกอาจารย์บังคับให้ไป
ออกค่ายอาสาเพื่อแลกกับคะแนนช่วยเหลือเล็กๆ น้อยๆ ในวิชาสังคมศาสตร์
ที่คะแนนของเธอคาบลูกคาบดอก

ความลำบากเรียกร้องให้เธออยากหนีกลับไปจะขาด แต่ทำไม่ได้
เพราะมีคะแนนค้ำคอ แล้วการทนลำบากเพื่อคะแนนในครั้งนั้นก็ทำให้เธอ
รู้จักกาลเวลาและจรรยาวัณ้องอีกคน

ตอนเจอกาลเวลาครั้งแรกภูริตาเรียนอยู่ชั้นปีที่สามและเป็นดาวเด่น
ของคณะมาโดยตลอด หญิงสาวผู้เชื่อมั่นในเสน่ห์ร้ายกาจของตนกลับต้อง

พ่ายแพ้ให้กับสาวสวยตาคมผิวสีน้ำตาลซึ่งบีบโปะในหมูร์นที่ค่ายอาสา
กาลเวลาจึงถูกเธอกระแทกแตกตันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องอยู่หลายครั้ง
แต่อีกฝ่ายกลับสนใจแต่งงานเท่านั้น

'ถ้าจะมาออกค่ายก็ต้องมาช่วยกันสิ มัวแต่นั่งอยู่ในร่มทำไม'

'ก็ฉันร้อน ผิวแดงไปหมดแล้วเนี่ย เห็นไหม ว่าพลาถย่นแขนที่มี
รอยแดงยาวเป็นทางโชว้อีกฝ่าย

'คนอื่นก็ร้อนก็กลัวดำเหมือนกัน'

'เธอดำอยู่แล้ว จะกลัวดำทำไม เอาจี๊ไว้เย็นๆ แล้วฉันค่อยช่วยละกัน
เดี๋ยวจะหาว่าแฉ่งน้ำใจ'

'เย็นๆ ก็เสร็จหมดแล้วปะแหม'

ภริตาเซิดหน้า ไม่ยอมลุกจากที่นั่งในร่มเด็ดขาด พลาถเหลียวหา
เหยื่อสาวหน้าใสซึ่งกำลังเดินหน้าเร็ดมาหา

'น้องจีช่วยอุ้มล้างหนังสีอ่อนยได้ไหมคะ พี่แสบผิวไปหมดแล้ว
เนี่ยดูสิ ผิวพี่แดงไปหมดเลย'

'ได้ค่ะพี่แหม'

จิริศยาทำตามอย่างว่าง่าย ทำเอากาลเวลาเท่าเอว มองเขม่น
แต่คนอย่างภริตามีหรือจะสนใจ

การอยู่ค่ายอาสาคือความทุกข์ทรมานแสนสาหัสสำหรับคุณหนู
ผู้ไม่เคยตกกระก่าลำบาก อะอะก็ไม่ได้ไม่ตีสักอย่างจนรุ่นพี่และคนอื่น
เอือมระอา ยกเว้นอยู่สองคนคือกาลเวลากับจิริศยา

'ทำไมตีกับฉันล่ะ ฉันพูดไม่ตีกับเว แล้วก็หลอกใช้งานน้องจิดด้วย'

ภริตาพูดเสียงอ่อนลงเมื่อออกฤทธิ์ออกเดชไปมากจนถูกทิ้งให้อยู่
เพียงลำพัง

'ถ้าฉันกับน้องจีไม่ทน แล้วใครจะทนเธอล่ะ'

'จีไม่ได้คิดว่าพี่แหมใช้งานหรือคะ จิเห็นพี่แหมตัวแดงถืออกไปหมด

ก็เลยอยากช่วยนะค่ะ'

'ขอပါใจนะ'

เป็นครั้งแรกที่ภูริตานอนมองดาวเต็มฟ้ากับเพื่อนอีกสองคนบนสนามหญ้า และเป็นครั้งแรกอีกเช่นกันที่เธอยอมเผยเรื่องราวความรักครั้งแรกออกมาจนหมดเปลือก

ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่าหลังกลับจากค่ายอาสาพวกเธอก็สนิทสนมกันมากขึ้น มาห่างการติดต่อไปก็ตอนภูริตาถูกมหาวิทยาลัยไล่ออกเพราะขาดเรียนและผลการเรียนไม่ถึงเกณฑ์ของมหาวิทยาลัย

ภูริตากวาดตามองสาวสวยตาคมซึ่งดูสวยขึ้นทั้งที่อยู่ในชุดลำลองง่าย ๆ ก็เลยอดหมั่นไส้ไม่ได้ตามประสาคนหลงตัวเอง ไม่ชอบเห็นใครเด่นกว่า

"เวไปทำอะไรมา ท่วมขึ้นนะ แล้วก็ดำขึ้นเยอะเลย"

อ้วนขึ้น...ดำขึ้น...คำต้องห้ามของผู้หญิงทั้งนั้น แต่ก็เนียแหละภูริตา พุดจาไม่นึกถึงใจคนฟัง แต่ดูเหมือนหญิงสาวจะไม่รู้ตัวสักนิด ยังคงพุดจ้อต่อไม่หยุด

"หมูนี่กินเยอะไปรีเปล่าเว แก่ไปจะลดลำบากนะ"

กาลเวลาหัวเราะขื่นๆ อยากจะยกมือฟาดอีกฝ่ายสักปาบ แต่ก็ไม่ได้ทำ

"ฉันเป็นบล็อกเกอร์รีวิวสถานที่ท่องเที่ยวนะ ทำงานหนักเลยกินหนักมือ แล้วก็ตากแดดเยอะไปหน่อยเลยผิวเข้มขึ้น แล้วแพมละเป็นไงบ้าง เตี้ยลงรีเปล่า"

ภูริตาซักสีหน้า เธอเตี้ยอยู่แล้ว เรื่องจะเตี้ยลงกว่านี้คงเป็นไปได้ นอกจากอีกฝ่ายจงใจเห็น "พุดจาไม่เข้าหู เตี้ยวะโดนไม่หน่อยนะเว"

"แล้วนี่แพมมาทำอะไรที่นี่ จะช้อปปิงเหรอ ร้านนี้ปะ เตี้ยวะฉันช้อปเป็นเพื่อน มีสวयๆ หลายตัวเลย"

"คนอย่างภูริตา ไม่เคยชื้อของเซลส์"

กาลเวลาย่นคิ้ว เมื่อครู่เห็นชัดว่าภูริตากำลังจะก้าวเท้าเข้าร้านนี้

ด้วยซ้ำไป แต่ขึ้นพูดไปก็คงหักหน้าอีกฝ่ายเปล่าๆ จึงแสรังยิ้มอ่อน

"เออๆ ไม่เคยก็ไม่เคย แล้วนี่แพมจะไปไหนต่อรีเปล่า ไปหาอะไรกินกันไหม"

"ไปสิ ฉันรู้จักอยู่ร้านหนึ่งขายไวน์กับสเต็ก อยู่แถวพลาซ่าใกล้ๆ ทางเชื่อมรถไฟฟ้า"

"เอาดี น่าสนใจ ร้านไหนล่ะ"

แล้วทั้งสองคนก็มุ่งหน้าสู่โซนพลาซ่าซึ่งเป็นแหล่งรวมของร้านอาหารหลายแห่ง จังหวะที่กำลังลงบันไดเลื่อนภูริตาก็ได้ยินเสียงสไตส์ตะโกนเรียกเธอกับกาลเวลา พอหันไปทางต้นเสียงก็พบหญิงสาวคนหนึ่งกำลังโบกไม้โบกมือให้อยู่บนบันไดเลื่อนฝั่งตรงข้าม

"พี่เว... พี่แพมใช่ไหมคะ"

ภูริตายนั่งยิ้มมองหญิงสาวด้วยสีหน้าฉงน "แกรู้จักไหมเว"

กาลเวลายังไม่ทันให้คำตอบ หญิงสาวก็ตอบเองเสร็จสรรพ

"จี๋ไงคะ...น้องจี"

ภูริตาและกาลเวลาออกจากบันไดเลื่อนพลาซ่าหันไปมองหญิงสาวหน้าใสที่ตะโกนต่อว่า

"อย่าเพิ่งไปนะคะ อยู่ตรงนั้นนะ จีจะลงไปหาเองค่ะ"

สองสาวทำตามคำสั่งอย่างว่าง่าย ครูเดียวหญิงสาวหน้าใสก็ลงบันไดเลื่อนมาหาด้วยสีหน้าเป็นอันยิ้ม

ทั้งสามคนทักทายกันอยู่ครู่หนึ่ง ภูริตาก็ชักชวนจรัสฯ ให้ไปทานอาหารเย็นด้วยกันที่ร้านไวน์ซึ่งตนเคยมาใช้บริการบ่อยสมัยที่ยังมีเงินจับจ่ายไม่ขาดมือ แคมป์โซนร้านอาหารยังอยู่ใกล้กับทางเชื่อมสถานีรถไฟฟ้า สะดวกแก่การเดินทางกลับยิ่งนัก

"วันนี้พี่เลี้ยงเองน้องจี"

"ไม่ได้หรอกค่ะพี่แพม จีกับพี่เวทำงานกันแล้ว จีเกรงใจค่ะ"

"พี่ไม่รีดเลือดกับปุงจนะ หรือกนะ โดยเฉพาะยายจิ ให้พี่เลี้ยงนะดีแล้ว"
"แต่ว่า..."

"เถอะน่า อย่าเถียงผู้ใหญ่ อยากกินอะไรสั่งเลย เตี้ยวพี่เลี้ยงเอง"

กาลเวลาก็บจิริชยามองหน้ากันคล้ายจดจำข่าวในหนังสือพิมพ์ซึ่งระบุว่าบิดาของภริตาเสียชีวิต บริษัทมีหนี้สินรุงรัง คนงานถูกลอยแพ และภริตาก็กำลังเข้าตางจน แต่จะให้สองสาวถามออกไปก็ทำไม่ได้เพราะไม่อยากให้อีกฝ่ายเสียใจและเป็นการเสียมารยาทจึงแกล้งเลยตามเลยไปก่อน

เวลาเคลื่อนคล้ายจากชั่วโมงสู่หลายชั่วโมง แต่ละคนชุดเรื่องราวของตนออกมาเฝ้าที่และเฝ้ากันอย่างสนุกปาก จากลูกค้าเต็มร้านเหลือเพียงโต๊ะของสามสาวซึ่งยังนั่งตมกันไม่หยุด ดวงหน้าของแต่ละคนแดงก่ำ คำพูดคำจาก็อ้อแอ้เต็มที

"แล้วตอนนั้นพี่แพมได้กลับไปคืนดีกับแฟนเก่ารีเปล่าคะ"

ภริตาส่ายหน้าเศร้าๆ "ไม่ได้กลับไปหรือยายจิ พี่ไม่รู้ว่าเขาหายไปไหน แต่ตอนนี้พี่รู้แล้ว และก็จะไม่ปล่อยให้เขาหนีหายไปอีกแน่นอน พูดถึงแต่พี่แล้วเราล่ะเมื่อไรจะมีแฟนกับเขาสักที"

"พี่แพมก็ชอบล้อจ้อยเรื่อย จิไม่ได้สวยเหมือนพี่แพมกับพี่เวสสักหน่อย"

"ใครว่าไม่สวย ทั้งน่ารักทั้งอ่อนหวานแบบนี้ใครไม่ชอบละตาต่ำที่สุดจริงไหมเว"

กาลเวลาพยักหน้าหงิกหงัก "เห็นด้วยที่สุด"

"พี่ว่านะ ไหนๆ ก็อยู่เซ็นทรัลเวิลด์แล้ว เราไปขอพรพระตรีมูรติกันเมื่อก่อนนัดกันเสียดิบตีว่าจะมาขอพรก็ได้ไปสักที วันนี้จัดสักหน่อยเพื่อสมหวังบ้าง" ภริตาเสนอ

อีกสองสาวมองหน้ากันแล้วพยักหน้าคล้ายตาม

ภริตาจึงเรียกพนักงานเช็กบิล แต่ทันทีที่เห็นตัวเลขบนกระดาษหญิงสาวกลับขบริมฝีปาก อยากย้อนเวลากลับไปช่วงก่อนเข้ามานั่งที่ร้านอาหารนัก

เพราะค่าอาหารพาเข้าไปเกือบห้าพันบาท ทั้งเนื้อทั้งตัวเธอเหลือเงินแค่หนึ่งหมื่นบาทเอง

กาลเวลาเห็นใบหน้าเผือดสีของภูริตาก็แยงบิลไปมุ่งดูกับจรรย์ศยา ภูริตาเห็นเข้าก็รู้สึกเสียหน้า จึงยื่นมือออกไปหมายจะคว้าบิลกลับมา แต่กาลเวลากลับตีเพียะเข้าที่หลังมือเพื่อนเสียก่อน

"ฉันบอกแล้วไงว่าฉันจะเลี้ยง"

"แล้วพวกฉันบอกตอนไหนว่าโอเค"

"แต่มันเสียศักดิ์ศรีคุณหนูสายเปย์อย่างฉัน"

"ถูกแค่นี้หยามหน้าคุณหนูภูริตาเปล่าๆ ไว้ฉันกับน้องจิตย์คอยให้แกเลี้ยงมือน้ำแล้วกัน"

กาลเวลาคักับตรเครดิตที่ร่วมรายการกับร้านอาหารแห่งนี้ขึ้นมาส่งให้พนักงาน แล้วโบกมือให้รีบไปชำระเงิน

"แกแยงฉันจ่ายแบบนี้ ฉันเสียหน้านะเว"

ภูริตาแหวเสียงแผ่ว จะโกรธก็โกรธไม่ลงเพราะเธอก็เสียตายเงินจริงๆ นั้นแหละ

"เดี๋ยวแกกับน้องจิตย์คอยคืนเงินสดฉันใจ ฉันกำลังอยากได้แต่บัตรเครดิตเอาไปแลกตัวเครื่องบิน"

"ใช่ค่ะ พี่แพมอย่าคิดมากสิ" จรรย์ศยาปลอบเสียงอ่อนโยน

"มือน้ำฉันเลี้ยงนะ"

"ฉันจะล้างท้องรอเลยอะ"

หลังจากรับสลิปบัตรเครดิตคืนแล้ว ภูริตาก็ส่งเงินสดครึ่งหนึ่งของค่าอาหารคืนให้กาลเวลา

"ฉันกับแกหารคนละครึ่ง เลี้ยงน้องจิตย์"

"ดีล!"

กาลเวลาแปะมือพาลงรับเงินอีกฝ่ายมา

"ได้ไงคะพี่แพม จิธานด้วยก็หารด้วยสิ"

"ไม่ใช่เรื่องของเด็กๆ"

"แต่ว่า..."

"ลุกๆ ไปขอพรกัน"

ภูริตาดัดบทยกลางเดินนำอีกสองคนสู่บันไดทางเชื่อมรถไฟฟ้าเพราะประตูห้างปิดเรียบร้อยแล้ว ก่อนเดินลัดเลาะริมถนนไปจนถึงศาลพระตรีมูรติ ซึ่งตั้งตระหง่านอยู่บริเวณด้านหน้าห้างเซ็นทรัลเวิลด์

เพียงร้านค้าขายเครื่องเล่นไว้มืดทำการไปแล้ว ทำเอาภูริตาหน้าเครียด

"ท่านจะอนิเมะอะเว มาขอความรักแต่ดันไม่มีของอะไรมาติดสินบนท่านเลย"

"นั่นสิ สงสัยจะนกอีกเหมือนเคย"

สองสาวส่งเสียงอ้อแอ้กลางหัวเราะให้กัน พานให้จิรัศยาซึ่งเมาน้อยสุดถึงกับลอบถอนหายใจ

"จิวาแค่พนมมือตั้งจิตอธิษฐานก็คงพอมังคะพี่แพมพี่เว"

"เออ จริงของน้องจินะ แค่พนมมือของท่านก็คงพอ"

ภูริตาเงยหน้าขึ้นมองเทวรูปสีทองอร่ามที่มีไฟสปอตไลท์ส่องสว่างไม่รู้ว่เพราะเมารีเปลาเธอลังรู้ลึกลับว่าท่านดูเปล่งปลั่งสุขสภาวะเป็นพิเศษ

ภูริตากล่าวคำสวดตามป้ายซึ่งติดตั้งอยู่บริเวณนั้นเสร็จจึงเริ่มต้นขอพรในใจ

...ขอให้พี่เขมยังไม่แต่งงาน ยังไม่มีลูก หรือถ้าแต่งงานแล้วก็ขอให้รีบหย่าในวันสองวันนี้ ขอให้พี่เขมรักแต่แพมคนเดียว แพมสัญญาว่าแพมจะไม่ทำร้ายจิตใจพี่เขมอีก ท่านช่วยแพมด้วยนะคะ... สาธุ!

เธอขอพรเสร็จก็กราบที่พื้นสามครั้งพอเป็นพิธี เงยหน้าขึ้นมาอีกทีก็พบว่าอีกสองสาวขอพรเสร็จเรียบร้อยแล้ว

"โทษที รอนานปะ"

"ก็สักพัก ขออะไรแพม ยาวเป็นกิโลเชียว" กาลเวลาหยอกยิ้มๆ

"ของแบบนี้ห้ามบอกคนอื่นยะ เตียวไม่ศักดิ์สิทธิ์"

"แต่ฉันอยากบอก..." กาลเวลาหัวเราะคิก "ฉันบอกของฉันคนเดียวก็ได้
ฉันขอให้ฉันได้แฟนหน้าตาเหมือนพัคซอจุน"

กาลเวลาโชว์รูปพระเอกเกาหลีชื่อ 'พัคซอจุน' จากโทรทัศน์มือถือ
ทำเอาภริตาและจรรย์ตาทำหน้าแปลกใจ

"ขอมากไปมัยแก" ภริตาถามตรงๆ

"สำเร็จหรือไม่สำเร็จ อีกหกเดือนนัดเจอกันมัยละ"

"จีโอเคอะ"

"ดีล ถ้าฉันง้อแฟนเก่าสำเร็จ ครึ่งหน้าต้องให้ฉันเลี้ยงด้วย"

"สรุปว่าแกขอพรให้ง้อแฟนเก่าสำเร็จว้างั้น" กาลเวลาดักคอ แต่เพราะ
กลัวคำอธิษฐานไม่ศักดิ์สิทธิ์ ภริตาจึงเฝ้าปากแน่น "ยะ ครึ่งหน้าฉันจะสั่ง
ไม่ยั้งมือเลย"

สามสาวแปะมือกันเป็นสัญญาณนัดแนะถึงคำสัญญาที่ให้ไว้แก่กัน
และแล้วเรื่องราวความรักของภริตาก็เริ่มบรรเลงขึ้นอีกครั้งในอีกสองวันต่อมา

บทที่ 1 โลกต้องเห็น

ภูเก็ทหรืออนรกกัันเนี้ย ร้อนจนอยากควักตับไตไส้พุงออกมาผึ่งแอร์!

ภูริตายกมือเรียบบางขึ้นปาดเหงื่อเม็ดโตบนหน้าผากกลมมนพลงลากกระเป๋าเดินทางชนิดมีล้อลากออกจากอาคารผู้โดยสารขาเข้าด้วยสีหน้าเหนื่อยอ่อน หญิงสาวหยุดยืนแถวประตูทางออกพลงปลดเสื้อแจ็กเก็ตยีนลงพาดตามจับกระเป๋า เหลือเพียงเสื้อกล้ามสีขาวกกับกางเกงยีนสีเข้มเข้ารูปและรองเท้าส้นสูงสีครีมมีหมุดเหล็กประดับอยู่รอบหน้าเท้า

ผิวขาวใสเนียนละเอียดตึงดูตสวยตาหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่บริเวณทางออกสนามบินได้ไม่นาน ยิ่งรู้ว่ามีคนมอง ภูริตาก็ยิ่งชอบอกชอบใจ จึงไม่คิดจะปิดบังอำพรางทรวดทรงอ่อนแอ้นอรชรที่จิตใจเต็มแต่่งให้มีความเซ็กซี่เล็กๆ แม้แต่น้อย

ชายหนุ่มสี่ห้าคนรุมเข้ามาล้อมเสนอบริการแท็กซี่และรถเช่า ภูริตาเพียงโปรยรอยยิ้มอ่อนหวาน ก่อนยกแว่นกันแดดทรงสี่เหลี่ยมครอบโตขึ้นสวมด้วยมาดเก๋ราวกับนางแบบ

"ไปฟาร์มมูกตาเท่าไรคะ"

ทันทีที่ได้ยินราคาหลักพันจากปากของไซเฟอร์ ภูริตาถึงกับใจแป้ว

เธอเหลือเงินติดตัวเพียงนิดเดียวหลังหมดเงินหลายพันบาทไปกับเสื้อผ้าชุดใหม่และค่าตัวเครื่องบินเที่ยวเดียว ขนาดด่าแกก็ยังวินว่าเธอใช้เงินเกินตัว

'ตัวถูกแบบนี้ 'ไม่รู้'ว่าเครื่องยนต์ซ่อมครั้งล่าสุดเมื่อไร แพนยังสาว จะให้รีบตายไปไหนเจ'

'โลว์คอสต์ดีจ ก็มียะ แล้วที่แกจะไปหาพี่เขมอะไรของแกเนี่ย เขารู้ใหม่ว่าแกยังมีชีวิตอยู่บนโลกนี้'

หญิงสาวขบริมฝีปากลั้งเล แต่ก็ฝืนตอบไปด้วยเสียงที่ไม่มั่นคงนัก

'รู้สึก เขาลืมแพนไม่ลงหรอก'

ก่อนจากกันเมื่อสัปดาห์ก่อนเธอสร้างความทรงจำแสนสั่นทั้งไว้ในหัวใจเขา แต่...ภูริตามั่นใจว่าความรักความผูกพันที่ทั้งคู่เคยมีให้กันจะหลอมละลาย ความขุ่นข้องหมองใจระหว่างเขาและเธอได้ในที่สุด

"ตกลงไปไหนน้อง" ชายคนขับรถเร่ง

"ทำรถแอร์พอร์ตบัสไปทางไหนคะพี่"

ภูริตาขบริมฝีปากเมื่อชายหนุ่มชี้มือส่งๆ ให้จบๆ ไป อย่าให้มีเงินขึ้นมาละ จะเอาเงินพาตให้ปากเบี้ยวเซียว เธอทิ้งความหงุดหงิดไว้ตรงนั้น แล้วสะบัดหน้าเดินต่อไปอีกไม่กี่ไกลก็พบรถบัสสีส้มคันใหญ่จอดอยู่ที่ท่ารถ

พนักงานหญิงวัยกลางคนเห็นท่าทางกั๊กของหญิงสาวจึงถามขึ้น

"จะขึ้นแอร์พอร์ตบัสรีเปล่าคะน้อง"

"เอ่อคะ คือหนูจะไปฟาร์มมุกดาคะ"

"ฟาร์มนายหัวเขมนะหรอ"

"คะๆ ฟาร์มนั่นแหละคะ หนูต้องลงแถวไหนถึงจะใกล้สุดคะ"

"ลงเซ็นทรัลก็ได้ แล้วค่อยต่อสองแถวไปนิดหนึ่งก็ถึง"

หลังจากชำระเงินแล้วเธอยังพอเหลือแบ่งก็สีแดงในกระเป๋าสามใบ กับแบงก์สีเขียวอีกสามใบ การมีเงินเพียงแค่นี้หีบมือในจังหวัดที่ขึ้นชื่อว่า

คำครองชีพแห่งเป็นอันดับต้นๆ ของประเทศ เรียกว่ามาตายเอาตาบหน้า ล้วนๆ แต่เพื่อความรักแล้วภริตาพร้อมเทหมดหน้าตัก

"อีกนานไหมคะกว่ารถจะออก"

"อีกครั้งชั่วโหม่ง จะขึ้นไปรอบนรถก่อนก็ได้ แต่ถ้าจะไปเดินเล่น ก็กลับมาให้ทันล่ะ รถออกตรงเวลา"

ภริตาใช้เวลาระหว่างนั้นไปเข้าห้องน้ำและซื้อน้ำดื่มดำนในอาคาร ผู้โดยสาร ก่อนกลับมาขึ้นต่อคิวขึ้นรถบัสหลังนักท่องเที่ยวหมด แต่แล้ว จู่ๆ ภริตาก็ก็น้ำอดตีสี เดินออกจากคิวไปหาพนักงานหญิงคนเดิม

"พี่คะ หนูลืมกระเป๋าฝากไว้ในห้องน้ำ รอแป๊บนะคะ"

ไม่รอคำตอบรับจากสาวใหญ่ ภริตาก็รีบวิ่งต้อกลับไปห้องน้ำ แต่ไม่พบแม่แต่เงาของกระเป๋าเดินทางซึ่งบรรจุเสื้อผ้าราคาแพงและเครื่องสำอาง แบรินดัดงระดับโลก

ตอนนี้เธอมีเพียงเสื้อผ้าสวมติดกายชุดเดียว กระเป๋าสะพาย แบรินดัดเนมไบย้อมติดตัว และเงินไม่กี่ร้อยบาท จะพอเอาชีวิตรอดในภูเก็ต รีเป่าก็ไมรู้ หลังจากเจ้าหน้าที่สนามบินตรวจสอบอยู่ครู่หนึ่งก็ให้คำตอบว่า

"เท่าที่พบในกล่องวงจรปิด ผู้หญิงคนนั้นลากกระเป๋าขึ้นรถยนต์ส่วนตัว ไปแล้วครับ ยังไงหากได้รายละเอียดเพิ่มทางเราจะรีบแจ้งไปตามเบอร์ ที่ให้ไว้ นะครับ"

ภริตา รับคำอย่างหมดหวัง เสียหลุดจากกรงไปแล้ว เฉินเลยจะตาม กลับมาได้โดยง่าย เธอเดินคอดกกลับมาที่ท่ารถโดยสาร แต่รถโดยสารสีส้ม เมื่อครู่กลับอันตรธานหายไปเสียแล้ว

"รถไปไหนแล้วคะพี่"

"ออกไปแล้ว ทำไมสายล่ะ ก็บอกแล้วว่าออกตรงเวลา" พนักงานหญิง วยกลางคนต่อว่ากลายเป็น ทำให้คนที่เพิ่งถูกขโมยกระเป๋าหายๆ ถึงกับ พิวส์ขาด

"ก็กระเป๋ายาย จะให้ทำยังไงล่ะคะ ใครจะอยากตรกรถล่ะ!"

ถ้ามีเงินเหลือเยอะ เธอหนึ่งแท็กซี่ไปแล้ว ไม่มาต่อคิวขึ้นรถบัสให้เมื่อย
หรือก

"แล้วจะมาขึ้นเสียงทำไม ความผิดของพี่ที่ไหน ทำหายเองแล้วจะมา
โทษคนอื่นได้ไง"

ภริตาขบริมฝีปากแน่น ไม่ทันไรก็ประเดิความช่วยด้วยกระเป๋ายาย
และตรกรถแล้ว ไม่อยากจะคิดว่าวันข้างหน้าความช่วยจะเล่นงานอะไรเธออีก
หนึ่งชั่วโมงต่อมาภริตาก็ขึ้นรถแอร์พอร์ตบัสมาลงที่ห้างเซ็นทรัล
แต่ด้วยเสียงท้อร้องครวญครางหญิงสาวจึงฝากท้องกับร้านอาหารญี่ปุ่น
ระดับไฮเอนด์ซึ่งมีสาขาอยู่ในกรุงเทพฯ

หลังจากกวาดตามองเมนูอาหารพร้อมกับคำนวณเงินในกระเป๋ายายแล้ว
ภริตาก็สั่งได้เพียงข้าวหน้าปลาดิบแบบหันทรงลูกเต๋าและซาเซียวเย็น
เพียงหนึ่งแก้วถ้วน

ภริตาไม่แน่ใจว่าการมาตายเอาดาบหน้าที่ถูกเค็ดคุ้มค่าหรือไม่ แต่...
เธอไม่ใช่คนคิดเยอะอยู่แล้ว เธออยากทำอะไรก็ตาม ดีกว่าต้องมาเสียใจ
ภายหลัง และเพราะนิสัยแบบนี้เธอจึงยอมถูกล้อออกจากมหาวิทยาลัยเพื่อ
ไล่ล่าความฝัน แม้สุดท้ายเธอจะคว่าได้เพียงความว่างเปล่าก็ตามที

"อาหารได้แล้วค่ะ"

ภริตามองขามข้าวหน้าปลาดิบด้วยความขมขื่น เมื่อก่อนเธอจะสั่ง
เซ็ทซาซิมิ ไม่ใช่กินกระเบื้องกระเสีयरแบบนี้ แต่เอาถေး ไหนๆ ชีวิตก็
ดำเนินมาถึงจุดนี้แล้ว เธอก็ต้องเซ็ทหน้ายิ้มสู้ต่อไป

หญิงสาวลุกขึ้นจากเก้าอี้ จัดขามให้ต้องศาสวยงามก่อนยก
โทรศัพท์มือถือขึ้นถ่ายภาพอาหารและส่งขึ้นอวดในอินสตาแกรมให้
โลกโซเชียลรู้ว่าเธอไม่ได้ตกอับอย่างที่ใครๆ ว่ากัน

'ขอบคุณเจ้าภาพนะค่ะ...ถูกเค็ดจำแหมมาแล้วจ๊ะ'

หลังจากทานไปได้ครู่หนึ่งหญิงสาวก็หยิบมือถือขึ้นมาสำรวจ
ความบื้อปูลู่ลาร์ของตน และพบว่ารูปของเธอเรียกยอดไลค์และคอมเมนต์
ได้ไม่น้อย ส่วนใหญ่ก็ไม่พินคอมเมนต์จากหนุ่มๆ

'น่ารักกกก...น่ารักินทั้งอาหารทั้งคน...อยากเลี้ยงจิ้งครีบ ขอพิกัด
หน่อย'

หญิงสาวคลี่ยิ้มกว้างยามอ่านข้อความของหนุ่มๆ ที่เข้ามาขายขนมจีบ
ขณะที่คอมเมนต์จิกกัดจากสาวๆ ที่หมั่นไส้เธอเป็นทุนเดิมก็ตามมาติดๆ

'หมั่นไส้พวกอวดรวย...แหวะ ไม่เห็นน่ารักิน...เมนูนี้ลดห้าสิบบเปอร์เซ็นต์นี้
เพิ่งกินเมื่อวาน...ของกินี่หว่า'

ภูริตาถลิ่งตาสีโศรศัพท์ที่มีมือถือ เตือดปุดกับคอมเมนต์จากพวกเกเรียน
คีย์บอร์ด

"แกนะสิเก้!"

เธอเลื่อนปลายนิ้วไถหน้าพีดีอินสตาแกรมต่ออีกครู่หนึ่ง ดำเกิงก็
โศรศัพท์มาราวกับสิงสถิตอยู่บนหน้าจอมือถืออย่างนั้นแหละ

"แกไปจกหนุ่มที่ไหนมาเลี้ยงข้าววะ"

"ไม่มีหรอก เงินเจ๊ทั้งนั้น"

"จนแล้วยังไม่สำนึกอีกนะแกเนี่ย"

"ป่นอะไรหนักหนาเจ๊ เตี้ยวแพมก็เจอพี่เขมแล้ว"

"แล้วแกแน่ใจได้ยังไงว่าเขาจะให้แกอยู่ด้วย"

"เขาไม่ใจร้ายกับแพมหรอก พ่อแพมมีบุญคุณกับเขานะ แล้วเรา
ก็เคยรักกันมากด้วย"

"ของอย่างนี้ก็ไม่แน่หรอกยะ ไม่เจอกันตั้งสิบปี อาจจะมีลูกหัวปีท้ายปี
แล้วก็ได้ แล้วอีกอย่างตลอดเวลาสิบปีเขาเคยเผลอมาที่บ้านหรือโทรหาแก
รีเปล่า"

"ก็...จากกันไม่ค่อยดีเท่าไร พี่เขมจะกล้าติดต่อมาได้ไงละ"

"ถ้าเขารักแก่มากอย่างที่แกคุยไว้ เขาก็ต้องกลับมาง้อแกสิ"

ภุริตาแหม่มปากขัดใจ ก่อกวนเสียดตบทเพราะไม่อยากจะนึกถึงประโยค
ไม่รู้ในหู

"เลือกรูใหม่แพมโดนขโมยกระเป๋าเสื้อผ้าตั้งแต่มาถึงเลยนะ ดีที่กระเป๋าเงิน
อยู่ในกระเป๋าสะพายใบเล็ก ไม่งั้นแน่แน่"

"แล้วหายได้ไง"

"แพมลืมไว้ในห้องน้ำของสนามบิน นึกขึ้นได้อีกทีก็มีคนขโมยไปแล้ว
ทั้งเสื้อผ้า เครื่องประตุนิ้วทั้งหลาย แพงๆ ทั้งนั้นเจ้ก็รู้ แต่ไม่เป็นไรหรอก
พี่เขมออกจะรวย เป็นเจ้าของฟาร์มไข่มุกด้วย เตี่ยแพมขอเงินพี่เขม
ไปซื้อใหม่ก็ได้"

"อะอะก็ขอพี่เขม ฉันทว่าแกอย่าเพิ่งมึนหน้าจะดีกว่า รอเจอแฟนเก่า
แล้วเขายังโสด ไม่ถูกสอยไปกินแล้วค่อยมาคุย"

"ขู้อยู่ได้อะเจ้ น้องเพิ่งขวัญเสียมาหยกๆ เงินยังไม่ค่อยเหลือ
ติดกระเป๋าด้วย"

"ไม่มีเงิน แล้วแกจะไปเจอแฟนเก่าแกยงใจ"

หญิงสาวกระตุกยิ้มเจ้าเล่ห์พลางตอบเสียงใส "แพมมีวิธีแล้วเจ้"

บทที่ 2 กระเป๋าสาน แพน (เก่า) ทิ้ง

ความเจ้าเล่ห์แสนกลของภริตาแผ้วถางอุปสรรคทั้งหลายจนราบ เป็นหน้ากลอง เพราะหญิงสาวเรียกใช้บริการรถยนต์โดยสารส่วนบุคคลผ่าน แอปพลิเคชันในมือถือ โดยเรียกเก็บเงินปลายทางแทน ทำให้เพิ่งคิดได้นะ ร้อยยำนึกคิดเรียกรถตั้งแต่อยู่สนามบินแล้วดีกว่า

"มาเที่ยวหรือครับ"

"มาหาแฟนค่ะ เขาเป็นเจ้าของฟาร์มมุกดา"

เธออ้างเช่นนั้นเพราะการโดยสารรถยนต์ของคนแปลกหน้าตามลำพัง ไม่มีอะไรรับประกันความปลอดภัยสักหน่อย ดังนั้นอะไรที่พอจะยกขึ้นมา เป็นยันต์กันภัยได้เธอก็ต้องอ้างไว้ก่อน

"แฟนนายหัวเขมหรือครับเนี่ย"

"รู้จักพี่เขมด้วยหรือคะ เซอร์ไพรส์จัง!"

"นายหัวดังออกครับ ผมเคยรับส่งลูกค้าของฟาร์มนายหัวเป็นประจำ ครับ แต่ผมไม่เคยได้ยินมาก่อนว่านายหัวมีแฟนแล้ว นึกว่าคบกับคุณฉัตร เสียอีก"

ฉัตร...ฉัตรไหน!

ในช่วงที่เธอบังเอิญเลื่อนจอในอินสตาแกรมไม่เห็นบอกเลยว่า
เขมมีแฟนแล้ว บอกแค่ว่าเป็นหนุ่มเนื้อหอมของภูเก็ต

"ฉัตรไหนคะเนี่ย ผมไม่เห็นรู้เรื่อง"

"คุณกมลฉัตร ลูกสาวนายหัวธานี นักธุรกิจใหญ่ของภูเก็ตครับ
ผมได้ยินคนเขาลือกันว่าคุณฉัตรเป็นแฟนนายหัว เพราะไปมาหาสู่กัน
หลายปีแล้ว แต่ไม่รู้หรอกครับว่าข้อเท็จจริงเป็นยังไง"

ภูริตารู้สึกเหมือนมีไฟกองโตสุมอยู่กลางอก มันร้อนรุ่มจนนั่งแทบ
ไม่ติดเบาะ อยากแล่นไปเค้นความจริงจากปากเขมให้รู้แล้วรู้รอด

"ผมไปเรียนเมืองนอกเสียนาน เพิ่งลงเครื่องก็แวะซื้อของที่ห้าง
แล้วเรียกรถมาหาพี่เขมนี้แหละค่ะ ตอนแรกก็อยากให้พี่เขมไปรับ แต่
ผมอยากเซอร์ไพรส์พี่เขมนะค่ะ ไม่คิดว่าจะเจอเซอร์ไพรส์กลับแบบนี้
ถ้าเจอหน้าพี่เขมละก็ผมจะบิตให้เนื้อเขียวเขียว"

หญิงสาวแสวงยิ้มที่เล่นที่จริง ทำเอาคนขับยิ้มแหยพลาบลอบพิจารณา
หญิงสาวตรงเบาะหลัง

ดวงหน้าสวยน่ารักกระจุกกระจิม ผิวขาวผ่องอมชมพูดวงเนียน
รูปร่างเล็กบอบบางน่าทะนุถนอมแบบลูกผู้ลากมากดีในเมืองกรุง ตรงข้ามกับ
กมลฉัตรที่รูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าสวยเฉียว ดูทะมัดทะแมง

เทียบกันแล้วเขามั่นใจว่าผู้ชายร้อยทั้งร้อยชอบผู้หญิงน่ารักบอบบาง
คนนี้มากกว่าผู้หญิงมั่นใจในตัวเอง นายหัวเขมก็คงไม่ต่างกันนัก

"ไม่น่าเชื่อนะครับว่าแฟนนายหัวหน้าเด็กแบบนี้"

ภูริตาแสวงหัวเราะคิกคัก "ไม่เด็กหรอกค่ะ ผมจะมีสิบลหกแล้วนะค่ะ"

"จริงหรือครับเนี่ย หน้าคุณเด็กมาก ผมนึกว่าสิบลเจ็ดสิบลแปด"

ภูริตาดายกมุทปากขึ้นเป็นรอยยิ้มอ่อนหวาน พุดจารีนุแบบนี่ค่อยๆ
ไต่ยาวหน่อย

"ใครๆ ก็บอกผมแบบนี้แหละค่ะ"

"ว่าแต่รู้จักนายหัวไต้ยั้งไ้หรือครับ"

"รู้จักกันที่เมืองนอกคะ"

หญิงสาวไม่อยากจะถูกอีกฝ่ายชักไปมากกว่านี้ จึงแสรั่งตัดบทด้วยการยกมือถือขึ้นมากดเล่น

หลังจากนั้นไม่ถึงสิบนาที รถยนต์สัญชาติญี่ปุ่นก็เคลื่อนมาจอดหน้าบริษัทซึ่งมีป้ายติดไว้ด้านหน้าว่า 'บริษัท มุกดาเจมส์ จำกัด'

"ถึงแล้วครับ"

"ไม่ได้ชื่อว่าฟาร์มมุกดาหรือคะ"

"นั่นชื่อที่คนพื้นที่เรียกกันครับ แต่ชื่อทางการคือบริษัทมุกดาเจมส์ครับ"

เขาตอบด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม มองหญิงสาวกำลังรื้อค้นของในกระเป๋าสะพายใบย่อมอยู่หลายรอบด้วยความสงสัย "ไปไหนนะ เมื่อไหร่ที่ร้านอาหารยังเห็นอยู่เลย"

เธอแสรั่งความมือลงไปในกระเป๋าอีกสองสามครั้งก่อนเงยหน้าขึ้นมองคนขับอย่างร้อร่น

"สงสัยแพมลืมกระเป๋าตังค์ไว้ที่ร้านอาหารแน่เลย รอลักครู่ได้ไหมคะ แพมไปขอยืมเงินที่เขมก่อน"

สีหน้าของคนขับรถเปลี่ยนไปเล็กน้อย แต่ก็ยอมพยักหน้าในที่สุดท้าย ภูริตารีบสาวเท้าเข้าไปในตัวอาคาร ก่อนหยุดยืนหน้าเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์บริเวณโถงทางเข้า แล้วแจ้งความประสงค์ทันที

"พี่เขมอยู่ไหมคะ"

"ไม่ทราบว่ามีนายหัวไ้ไว้รึเปล่าคะ"

"เปล่าคะ ไปบอกพี่เขมที่ว่าแพม ภูริตามาขอพบคะ เขาให้แพมพบแน่"

"นายหัวติดประชุมคะ แจ้งเรื่องไว้แล้วเดี๋ยวดิฉันจะเรียนให้ท่านทราบคะ"

"แต่ฉันมีธุระด่วน ต้องการพบพี่เขมเดี๋ยวนี้"

น้ำเสียงร้อร่นปนออกคำสั่งของภูริตาทำให้ดวงหน้าแฉล้มของ

พนักงานสาวเปลี่ยนเป็นสีเข้มขึ้น

"นายหัวไม่อยู่ออฟฟิศคะคุณ"

"เอ๊ะ ก็ไหนว่าประชุมอยู่"

"ท่านออกไปประชุมข้างนอกคะ"

"แต่พี่เขมก็น่าจะรับโทรศัพท์ได้นี้ โทริลคะ จะรออะไร ฉันรีบนะ คนขับรออยู่ด้วย"

ความช่วยเหลือกำลังไล่ล่าเธอจนหยุดสุดท้าย และคราวนี้ดูเหมือนจะปรากฏออกมาในรูปของคนขับรถรับจ้างซึ่งกำลังก้าวผ่านประตูรั้วออฟฟิศเข้ามาแล้ว

"เร็วลึคะ โทรหาพี่เขมเร็ว ฉันอยากพบพี่เขม ฉันมีธุระจริงๆ นะ"

"ดิฉันคงทำเช่นนั้นไม่ได้หรอกคะ คุณทิ้งเรื่องไว้ดีกว่าคะ นายหัวเข้ามาแล้วดิฉันจะแจ้งให้คะ"

"เอ๊ะ! พุดไม่รู้เรื่องรีงีง ก็บอกว่าฉันรีบ จะชักอะไรนักหนา ถ้าพี่เขมรู้ว่าเธอปฏิบัติกับฉันแบบนี้ เขาไล่เธอออกแน่"

การโต้เถียงระหว่างสองสาวทำให้พนักงานที่อยู่ด้านในเริ่มเดินออกมา เมียงมอง และหนึ่งในนั้นก็คือชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ใส่แว่นกรอบเงิน ทำทางเป็นมิตร

"มีอะไรรีไปล่า"

"คือคุณผู้หญิงคนนี้ต้องการพบนายหัวคะ"

"มีอะไรสั่งผมไว้ก็ได้ครับ ผมเป็นลูกน้องของนายหัว"

ถ้างั้นก็คงพอมีเงินค่ารถให้เธอยืมนะสิ ความหวังเริ่มฉายชัดบนดวงหน้าสวยใส ภูริตาจึงเท้าความให้ชายหนุ่มฟังคร่าวๆ ว่าเธอลงจากเครื่องบินแล้วกระเป๋าเงินหาย จึงเรียกรถมาหาเขมที่นี้โดยใช้วิธีเก็บเงินปลายทาง ก่อนสรุปปิดท้ายว่า

"แพมขอยืมเงินคุณก่อนได้ไหมคะ พี่คนขับรออยู่ แต่กระเป๋าแพม

ถูกขโมยไป พี่เขมเข้าออฟฟิศเมื่อไร แพมจะให้พี่เขมคืนเงินคุณทันทีเลยคะ"

ชายหนุ่มหน้าตาเป็นมิตรหนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนรับคำและเดินตามเธอออกไปชำระเงินค่าโดยสารให้กับคนขับรถ หลังจากชำระเงินเสร็จ ภริตาก็รีบกลับมาอีกรอหน้าประตูกระจกหน้าออฟฟิศ ไม่ได้ได้อยู่สนทนากับสองคนนั้นต่อ แต่เดาว่าเรื่องราวในบทสนทนานั้นต้องเกี่ยวกับเธออย่างแน่นอน ทั้งสองจึงหันมามองเป็นระยะแบบนี้ ครู่หนึ่งผู้ชายใจดีใส่แว่นจึงเดินกลับมาสมทบ

"ผมได้ยินว่าคุณเป็นแฟนของนายหัวเหอครับ"

"คะ เราเคยคบกัน"

"ถ้าฉันผมจะเรียนนายหัวให้ครับ คุณเข้าไปรอที่โซฟาก่อนสิครับ" เขาคลี่ยิ้มเป็นมิตร

"ขอบคุณนะคะคุณ..."

"อหวัดครับ"

ภริตากระพุ่มมือให้ "ขอบคุณมากคะคุณอหวัด"

"ไม่เป็นไรครับ เรื่องเล็กน้อย"

ผู้ชายคนนั้นเดินหายเข้าไปในออฟฟิศ ในขณะที่ภริตาดมองซ้ายมองขวาสำรวจหน้าตาออฟฟิศของเขมซึ่งตั้งอยู่ริมถนนใหญ่ในตัวเมืองภูเก็ตอยู่อีกครู่หนึ่ง

เนื้อที่ราวๆ สองไร่เศษประกอบด้วยลานจอดรถกว้างใหญ่แบ่งเป็นล็อกๆ ดูเป็นระเบียบ ช่วงบ่ายแบบนี้มีรถจอดอยู่หน้าตาดานยากจะแยกแยะว่ารถคันไหนคือรถของผู้บริหารบริษัท เพราะไม่มีป้ายระบุช่องจอดรถสำหรับผู้บริหารเสียด้วย

ถัดจากลานจอดรถไปไม่กี่เมตรจะพบอาคารสี่ขาวสูงราวสี่ชั้น ระบุว่า เป็นโรงงานคัดแยกและเจียรไนไข่มุก ส่วนตึกหลังใหญ่สูงสิบชั้นซึ่งตั้งเด่น

เป็นสง่าในเนื้อที่สองไร่กว่าคือออฟฟิศสำนักงานซึ่งภูริตากำลังจะเดินตาม
อนุวัตเข้าไป

ประตูกระจกออฟฟิศออกแบบเป็นสีที่บมองไม่เห็นจากทางด้านนอก
หน้าประตูมีชุดเก้าอี้หินอ่อนวางอยู่หนึ่งชุด

เมื่อเธอผลักประตูกลับเข้าไปก็พบเคาน์เตอร์ต้อนรับซึ่งมีพนักงานสาว
คนเดิมนั่งประจำอยู่ มีชุดโซฟาหนังเทียมสีน้ำตาลวางอยู่สองชุดทางซ้าย
และขวามือ และอนุวัตที่ยังคงรออยู่

"ขอบคุนสำหรับค่ารถนะคะคุณอนุวัต เดี่ยวแพมเจอฟีเชมแล้ว
จะรีบคืนเงินให้ นะคะ"

อนุวัตยิ้มให้อย่างสุภาพ "ยินดีครับ ไม่ทราบว่าคุณ...เอ่อ..."

"ภูริตาคะ เรียกแพมเฉยๆ ก็ได้"

"ยินดีที่ได้รู้จักครับ"

"เช่นกันค่ะ แล้วคุณอนุวัตทำงานกับฟิชเชมมานานแล้วหรือคะ"

"ก็สักห้าปีได้แล้วครับ"

"แล้วบริษัทนี้เปิดมานานรึยังคะ"

"ก็ราวๆ สามสิบปีได้แล้วครับ"

"ถ้างั้น..."

"ขอโทษทีครับ บังเอิญผมมีประชุมต่อ ต้องขอตัวก่อนนะครับ" อนุวัต
ตัดบท ไม่เปิดโอกาสให้หญิงสาวแปลกหน้าไต่ถามเรื่องภายในของบริษัท
ไปมากกว่านี้

"งั้นแพมไม่รบกวนแล้วค่ะ ถ้าติดต่อฟิชเชมได้ ผากบอกว่าแพม
อยากพบนะค่ะ"

"ได้ครับ"

แล้วอนุวัตก็เดินหายเข้าไปด้านใน ปล่อยให้หญิงสาวแปลกหน้า
นั่งแหงมบนโซฟาริมประตูพาลงเล่นมือถือต่อ พนักงานสาวที่เคาน์เตอร์

ชักกังวลจึงรีบตามอนู๊ดเข้ามาเย็นหลบมุ่มคุยกันด้านใน

"ตกลงมันเป็นใครคะคุณอู"

"ผมก็ไม่แน่ใจ คงต้องรอกถามนายหัวอีกที เดี่ยวผมจัดการเอง ไปเฝ้าไว้ให้ดี อย่าให้แฟนพ่าน"

"คะคุณอู"

หลังจากพนักงานต้อนรับย้อนกลับไปประจำตำแหน่งแล้ว อนู๊ดก็หลบเข้าห้องประชุมขนาดเล็กแล้วกดโทรศัพท์หาผู้เป็นนายทันที

"ว่าไงอู"

"อีกนานไหมครับกว่านายหัวจะเข้าออฟฟิศ"

"น่าจะอีกสักสองชั่วโมง ฉันมีประชุมกับคุณฉัตรและหัวหน้าบริษัททัวร์ของญี่ปุ่น แบบนะ เดี่ยวฉันเดินออกมานอกห้องก่อน แกมีอะไรรีบไปล่า"

"คือ...มีผู้หญิงมาหานายหัวครับ"

"ผู้หญิง?"

"ครับ เขายื่นกรานจะขอพบนายหัวให้ได้ครับ เห็นบอกว่าชื่อภุริตา ชื่อเล่นชื่อแพมครับ"

ปลายสายหนึ่งไปเกือบอืดใจก่อนเสียงลมหายใจหนักๆ จะสวนกลับมา
"ไล่กลับไป!"

"ตะ...แต่นายหัวครับ"

"ไล่ไป ฉันไม่อยากเจอหน้า"

"แต่ว่าคุณแพม...เธอ...เธอบอกว่าเธอนั่งเครื่องบินมาจากกรุงเทพฯ แล้วกระเป่าเงินหาย ต้องเรียกรถมาหานายหัวที่บริษัท แล้วมาเก็บเงินปลายทางที่นี้ บังเอิญนายหัวไม่อยู่ ผมก็เลยสำรองจ่ายไปก่อนครับ"

"แล้วไปออกให้ทำไม แกรู้จักเขารึไง"

"ก็เธอน่าสงสารนี่ครับ แล้วเธอก็อ้างว่าเป็นแฟนนายหัวด้วย"

ปลายสายเงียบไปอีกครั้ง แต่คราวนี้นานกว่าเดิมคล้ายกับว่าถูกคำพูด

ของลูกน้องฮุกเข้าห้องจนเจ้านายพูดไม่ออก ครู่ถัดมาชายหนุ่มจึงแค้นหัวเราะ
ราวกับเรื่องที่ได้ยินช่างน่าขันสิ้นดี

"แกโดนหน้าสวยๆ หลอกแล้วละสิไอ้อู"

"แต่เธอพูดเสียงหนักแน่นว่าเคยคบกับนายหัวนะครับ แล้วอีกอย่าง
เธอน่าสงสารออก หมาแมวพลัดหลงมานายหัวยังให้น้ำให้ข้าวจนแข็งแรง
แต่นั่นคนนะครับ"

"ให้น้ำให้ข้าวหมาแมวมันยังรู้จักบุญคุณ แต่ลองใจอ่อนให้แม่ที่สิ
คงได้ชี้คอกจิกหัวแกแน่"

พูดจากระแหะกระแหงอย่างกับเป็นผู้หญิง คิดแล้วอหิวต์ก็อดแปลกใจ
ไม่ได้ เพราะนายหัวที่เขารู้จักมาตลอดห้าปีไม่เคยแสดงอาการค่อนข้างขอ
ผู้หญิงแบบนี้มาก่อน หรือว่าแท้จริงแล้วผู้หญิงคนนี้จะเคยหักอกนายหัว
เสียบอบซ้ำ จนปานนี้ก็ไมยอมมีแฟนเป็นตัวเป็นตนสักที

"ผมว่าคุณแพมไม่น่าใช้คนแบบนี้หรอกครับ"

"อ้อ แกหลงกลแม่นี้เข้าให้แล้วสิ อยากรจะชนไปเลี้ยงที่บ้านใหม่ละ"

"นายหัวอนุญาตใหม่ละครับ"

"ไอ้อู!"

อหิวต์กระตุกยิ้ม ทำเป็นโล่งทำเป็นไม่สนใจ พอจะสวมรอยรับเลี้ยงดูแทน
ทำเป็นขึ้นเสียงใหญ่

"แล้วนายหัวจะให้ผมทำยังไงล่ะครับ เธอไม่มีที่ไป เงินติดตัวก็ไม่มี
สักบาท ขึ้นโล่ออกไปแล้วเธอก็คิดคิดสั้นขึ้นมานายหัวจะเสียใจภายหลัง
รีเปลา่ครับ"

ปลายสายเงิบไปอีกครั้งหนึ่งก็พ่นลมหายใจแรงๆ

"อยากรอก็รอไป วันนี้ฉันไม่เข้า"

"อ้าว ก็ไหนนายหัวบอกว่าอีกสองชั่วโมงจะเข้าบริษัท"

"ฉันเปลี่ยนใจแล้ว อยากรอก็ปล่อยให้รอซะให้เซ็ด"

เขมตัดสาย ทิ้งภาระเป็นหญิงสาวหน้าใส รูปร่างเล็กอ่อนแอไว้ให้เขา
ดูแลต่อ จะเข้าไปสวมรอยแทนเจ้านายก็เกรงจะโดนไล่ออกฟ้าผ่านะสิ

บทที่ 3 รอแล้วได้อะไร

ห้าชั่วโมง... ภูริตารอเขมมาแล้วห้าชั่วโมงเต็มๆ รอแล้วรออีกจนลุกขึ้นไปถามที่เคาน์เตอร์อยู่หลายครั้งก็ได้คำตอบเหมือนเดิมทุกครั้ง

"ไม่ทราบค่ะ"

"ไม่ทราบได้ยังไง คุณเป็นพนักงานประชาสัมพันธ์นะ"

"เป็นพนักงานค่ะ ไม่ใช่เมีย ดิฉันจะทราบทุกเรื่องของนายหัวได้ยังไงคะ"

ภูริตาชักสีหน้าก่อนกระแทกเท้าเดินกลับมาหนึ่งที่โซฟาตั้งเดิม แสงตะวันที่เคยสาดแสงทอดยาวผ่านกระจกเข้ามาเริ่มทยอยลดน้อยลงจนหมดไป ความมืดโรยตัวเข้ามาทุกทีจนหญิงสาวหวั่นใจ ต้องลุกขึ้นไปถามพนักงานคนเดิมซึ่งกำลังเก็บโทรศัพท์มือถือถือลงกระเป๋าสะพาย

"ฉันขอเบอร์พี่เขมหน่อย...ค่ะ"

"ไม่ทราบค่ะ"

"จะไม่ทราบได้ยังไง คุณทำงานที่นี่นะ เวลามีลูกค้าอยากพบเจ้าของบริษัทก็ต้องติดต่อให้ได้สิ"

"อย่างที่บอกค่ะ ดิฉันเป็นพนักงาน ไม่ใช่เมีย นายหัวคงไม่มารายงาน

ดิฉันทุกอย่างก้าวว่าอยู่ที่ไหน แล้วถ้าคุณอ้างว่าสนิทกับนายหัว ทำไม่ถึงไม่มีเบอร์โทรศัพท์ที่นายหัวล่ะคะ"

พนักงานสาวย้อนกลับมาเสียดสีแสบทำเอาภริตาขบริมฝีปากอยากตอกกลับไปแรงๆ ให้สาแก่ใจ แต่ก็ยังหาถ้อยคำมาตอกอีกฝ่ายให้หน้าหงายไม่ได้ จึงได้แต่ทำเสียงจ๊กจ๊กในลำคออย่างหงุดหงิด

"แต่คิดไปคิดมาบางที่ตกเย็นอย่างนี้นายหัวอาจกำลังดินเนอร์กับคุณนัทรอยู่ก็ได้คะ"

"ได้ยินชื่อนี้เป็นครั้งที่สองแล้วนะ เห็นทีจะนั่งนอนใจไม่ได้เสียแล้ว"

"คุณนัทร...คุณนัทรไหน" เสียงของภริตาแข็งขึ้น

"ก็แฟนนายหัวนะสิคะ"

"พี่เขมอยู่ไหน บอกมานะ ฉันจะคุยกับพี่เขมให้รู้เรื่อง"

"ไม่ทราบค่ะ" พนักงานสาวยกไหล่กวนๆ พลังเก็บของลงกระเป่าสะพายต่อ

"แล้วนี่เธอจะไปไหน"

"ได้เวลาเลิกงานแล้วค่ะ นี่หกโมงกว่าแล้ว"

"แล้ว...คุณอนุวัตล่ะ"

"คุณอนุวัตกลับไปสักพักแล้วค่ะ"

"กลับได้ยังไง ฉันนั่งอยู่ตรงนี้ตลอด ไม่เห็นเขาจะออกมาเลย"

"ก็ออกทางประตูหลังนะสิคะ"

ภริตาแหม่ปาก ไบหน้าเริ่มถอดสี ไฟในออฟฟิศเริ่มดับทีละดวง สองดวงพร้อมกับเสียงเครื่องปรับอากาศที่ดับสนิท

"นี่ย่ำปิดแอร์นะ ฉันร้อน"

"ทำไมจะปิดไม่ได้ล่ะคะ นี่เลิกงานแล้ว แม้แต่คุณก็อยู่ไม่ได้คะ"

"แล้วฉันจะไปรอพี่เขมที่ไหน"

พนักงานสาวยกไหล่กวนๆ

"ไม่ทราบสิคะ ดิฉันรู้ว่าออฟฟิศจะปิดแล้ว กรุณาออกไปจากออฟฟิศด้วยค่ะ"

"แต่ฉันจะรอพี่เขมในนี้"

"ไม่ได้ค่ะ"

"แต่ฉันเป็นแฟนพี่เขมนะ เธอทำแบบนี้กับฉันไม่ได้"

"ถ้าคุณเป็นแฟนนายหัวจริงๆ นายหัวคงไม่ปล่อยให้คุณรอเกือบแบบนี้หรอกค่ะ โททก็ไม่นิยามพยายามตีกว่านะค่ะ"

"ฉันไม่ได้โททนะคะ ฉันเคยคบกับพี่เขมจริงๆ"

"เคยคบคืออดีตค่ะ แปลว่าปัจจุบันไม่ได้คบ เพราะฉะนั้นเชิญค่ะ"

"ฉันไม่ออก!"

ภูริตาวิ่งไปห่มะตัวลงบนโซฟาพลาซายืดที่เท้าแขนโซฟาไว้แน่น

"ถ้าคุณไม่ออก ดิฉันจะเรียกยามมาลากคุณออกไปนะค่ะ"

ริมฝีปากสีชมพูของภูริตาสั่นระริก น้ำตาพานจะหล่นจากขอบตาเสียให้ได้ จากที่เคยออกฤทธิ์ออกเดช วางก้ามตั้งแต่ต้นก็เริ่มคลายท่าที่อ่อนยวบลง

"แล้วจะให้ฉันไปอยู่ที่ไหน ฉันไม่มีเงินติดตัวสักบาท กระเป๋าตังค์ฉันหาย"

"ถ้าคุณยื่นรานจะรอนายหัวจริงๆ ก็รอตรงโตะม้าหินด้านนอกได้ค่ะ ยังไงตอกลางคืนก็เปิดไฟอยู่แล้ว"

"แต่ฉัน..."

"คุณอยู่ในออฟฟิศไม่ได้ค่ะ"

ภูริตาเห็นสีหน้าจริงจังของอีกฝ่ายก็ได้แต่ลุกขึ้นยืนคอดก ลากสังขารออกไปนั่งชันเข่าอยู่บนเก้าอี้ม้าหินหน้าออฟฟิศด้วยหัวใจห่อเหี่ยว

เรื่องอดีตก็ลืมๆ ไปไม่ได้รีไร้ง เขาเจ็บคนเดียวที่ไหน เธอก็เจ็บไม่แพ้กันหรอก!

แล้วจู่ๆ ฝนเจ้ากรรมก็ดันกระหน่ำลงมาโดยไม่ให้สัมให้เสียง ละม้าย
จะลงโทษอดีตเด็กร้ายกาจอย่างไม่ปรานี ทั้งที่ภูริตาซ่อนตัวอยู่ใต้กันสาดอาคาร
แต่ละอองฝนเม็ดหนักก็สาดกระเซ็นเข้ามาจนเปียกปอนไปทั้งเนื้อทั้งตัว

'ถ้าคุณเป็นแฟนนายหัวจริงๆ นายหัวคงไม่ปล่อยให้คุณรอก่อแบบนี้
หรอกค่ะ'

ถ้อยคำเยาะหยันของพนักงานคนนั้นทำให้หยาดน้ำตาร่วงพรูแข่งกับ
สายฝน เขมทำราวกับว่าเธอและเขาไม่เคยมีความทรงจำแสนหวานต่อกัน

ภูริตารู้ว่าเธอนิสัยไม่ดี เคยทำร้ายจิตใจเขากับแม่ของเขาไว้เสียเจ็บแสบ
รู้ว่าเขาควรโกรธเกลียดไม่ไยดี แต่อย่างน้อยเขาก็น่าจะนึกถึงบุญคุณที่พ่อ
ของเธอเคยเลี้ยงดูเขากับแม่ยามสิ้นไร้ไม้ตอกลิ

หญิงสาวสะอื้นให้แข่งกับสายฝนกลางยกมือขึ้นกอดตัวเองตามลำพัง

"พี่เขมใจร้าย แล้วคุณสิ แบทซ ก็ดันมาหมดอีก จะขอความช่วยเหลือ
จากเจ็ดมีก็ไม่ได้"

ภูริตาลองเปิดเครื่องอีกครั้ง แต่หน้าจอมือถือก็ยิ่งขึ้นสีดำ แบทเตอริ
สำรองก็ดันอยู่ในกระเป๋าล้อลาก ให้มันไต่อย่างนี้!

"แพมจะนั่งให้รากงอกไปเลย คุณชี้ว่าพี่เขมจะหลบหน้าแพมได้อีก
สักกี่น้ำ!"

หญิงสาวแหงลันใส่อากาศ พุบหน้าร้องไห้ซบเข้าของตนอนอย่างอ่อนแรง
โดยหารู้ไม่ว่ามีใครบางคนซ่อนตัวอยู่ในรถเฟอร์วิลส์ซึ่งจอดอยู่ริมประตูรั้ว
เหล็กตัดด้านนอก และกำลังทอดตามองร่างเล็กนั่งคู่ตัวบนเก้าอี้ม้าหิน
ผ่านกระจกหน้าต่างด้วยความรู้สึกขมขื่นแถมเย้ยหยัน

เขาต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ แทนที่จะเชื่อฟังสมองแล้วหมุนพวงมาลัย
กลับบ้าน แต่ดันซบมาจอดซุ่มอย่างเงิบเขียบอยู่หน้ารั้วบริษัท เผื่อมอง
หญิงสาวซึ่งเคยมีความทรงจำร่วมกันกำลังร้องไห้โศกใหญ่ด้วยความว่ารุ่นใจ
ครู่หนึ่งเสียงโทรศัพท์มือถือก็หลุดความคิดคำนึงของเขากอกจากอดีต

อันไกลโพ้น

"ครับแม่"

"เขมจะกลับมาทานข้าวบ้านใหม่ลูก"

"คืนนี้ผมคงค้างในเมือง ไม่ได้กลับไปทีเกาะครับแม่"

เขมตอบเสียงเรียบแต่นัยน์ตาคมกล้าไม่ได้ห่างหายไปจากหญิงสาว
ร่างเล็กซึ่งฟูบหน้าอยู่กับหัวเข่าเลยแม้แต่น้อย

เส้นผมดำสลวยของเธอเปียกชุ่มแนบศีรษะ เสื้อผ้าเปียกปอนจนดูชื้นแฉะ
ขึ้นเป็นแบบนี่ต่อไปเธอคง...เขมหยุดความคิดฟุ้งซ่านของตนไว้เพียงเท่านั้น
เมื่อตะกอนบางอย่างถูกตีฟุ้งขึ้นมาอีกครั้ง

'แพม...แพมรักพี่เขมค่ะ'

ภริดาในวัยสิบห้าปีสารภาพความในใจพลางยื่นกล่องช็อกโกแลตให้เขา
ในวันวาเลนไทน์ เขมได้แต่ยืนจ้องกล่องช็อกโกแลตรูปหัวใจสีหวานด้วยความ
รู้สึกอึดอัดเขินอายเล็กน้อย แต่เขากลับพูดไปว่า

'พี่ไม่ชอบกินของหวาน แพมไม่รู้สิเง' ภริดาเงยหน้าขึ้นมองเขา
คล้ายยังจับต้นชนปลายไม่ถูก 'ชอบพี่ประสาอะไร แค่นี้ก็ไม่ว่าพี่ชอบกิน
อะไร'

'แพมรู้จ้ะ พี่เขมชอบกินหมูกระทะ'

เขมหัวเราะพลางยื่นเส้นผมเด็กสาวอย่างเอ็นดู

'พี่เขมยอมเป็นแฟนแพมแล้วไซ้ใหม่'

ชายหนุ่มร่างสูงชะลูดในชุดนักศึกษาสายศีรษะ 'ดูพฤติกรรมก่อนว่า
จะเกเรอีกไหม'

'แพมจะไม่ดื่มไม่ชน ไม่ก่อเรื่อง ไม่เถียงพี่เขมด้วย นะจ้ะ พี่เขม
เป็นแฟนแพมนะ'

'จะรีบร้อนมีแฟนไปไหน อายุแค่สิบห้าเอง'

'เพื่อนวัยเดียวกับแพมมีแฟนแล้วทั้งนั้น บางคนมีตั้งสองสามคนเนาะ'

'จะเอาอย่างเขารึไง'

ภริตาส่ายหน้าพลางเข้ามาสวมกอดเขาไว้

'แพมบอกพี่เขมแล้วไงว่าแพมจะรักพี่เขมคนเดียว พี่เขมจะเป็นแฟนคนเดียวของแพมนะ!'

ความทรงจำแสนหวานกะเทาะปรากราที่เข่าเพียรสร้างไว้ล่อมหัวใจอันบอบช้ำอย่างแน่นหนามากกว่าสิบปีให้เริ่มสั่นสะเทือน หากไม่มีความทรงจำขมขื่นแทรกผ่านเข้ามาเขมคงรีบลงจากรถไปรวบร่างเล็กเข้ามาพรมจูบให้คลายคิดถึงแล้ว

"เขมเป็นอะไรรีเป่ล่าลูก แม่ถามตั้งหลายครั้งเขมก็เอาแต่นิ่ง"

"ปละ...เปล่าครึบ แม่ถามว่าอะไรเหรอกครึบ ผมมัวแต่คิดอะไรเรื่อยเปื่อย"

"ไม่มีอะไรเหรอกจ๊ะ แม่แค่ห่วงเวลาเขมขับเรือกลับเกาะตอนมีดยิ่งช่วงนี้ฝนตกแม่อีกยิ่งห่วง"

"แม่ครึบ สมมติถ้าแม่ได้เจอคนที่ไม่ได้เจอกันมานาน แม่จะรู้สึกยังไงครึบ"

"เขมหมายถึงใครละลูก"

"ก็...คนรู้จักที่ไม่ได้เจอกันนานนะครึบ"

"ก็คงเข้าไปทักทาย ตามไถ่ทุกข์สุขนะสิ เขมเจอใครจ๊ะ แม่รู้จักรีเปล่า"

"คนเคยรู้จักนะครึบ ไม่ค่อยสนิทเท่าไร"

"แม่จะเชื่อดีไหมหึ่ม ถ้าไม่สนิทเขมจะเก็บมาคิดมากแบบนี้เหร"

"เอ่อ แค่นี้ก่อนนะครึบแม่ ผมติดธุระพอดี"

เขมกดตัดสาย รีบกระโจนลงจากรถท่ามกลางฝนเม็ดโตที่กระหน่ำเทลงมาราวกับฟ้ารั่ว ริงผ่านประตูรั้วซึ่งเปิดอยู่ครึ่งหนึ่งเข้าไปซ่อนร่างบอบบางที่ล้มตึงลงไปกับพื้น และไม่มีทีท่าจะฟื้นขึ้นมาออกฤทธิ์ออกเดชแม้แต่น้อย

"แพม!"

เขารวปร่างเล็กเข้ามาทอดแนบอก สีหน้าร้อนรอนปีมะจะขาดใจเสียให้ได้
"ฟินสิแพม!"

ยามหนุ่มวัยฉกรรจ์สองคนรีบวิ่งหน้าตี้นมาพร้อมมรดกอันใหญ่เพื่อบดบัง
ความฉ่ำซึ้นของสายฝนให้ผู้เป็นนาย ต่างคนต่างมองหน้ากันเล็กน้อยเมื่อเห็น
นายหัวผู้ขึ้นชื่อลือชาเรื่องความเข้มงวดเย็นชากลับทะนุถนอมผู้หญิงแปลกหน้า
ในอ้อมแขนอย่างอ่อนโยนราวกับว่าเธอเป็น...คนรักของนายหัว!

บทที่ 4 ผู้ชายมั่งง่าย

แสงอาทิตย์แรงกล้าส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาปลุกร่างเล็กให้สะดุ้งตัวตื่น ดวงตากลมโตหรือลิ่งเพราะยังไม่ชินกับแสงจ้า หลังจากปรับสายตาได้แล้ว เธอจึงขยับตัวลุกขึ้นนั่งพิงหัวเตียง กวาดตามองไปที่หัวห้องสี่เหลี่ยมขนาดเล็ก ซึ่งเต็มไปด้วยเครื่องเรือนแสนธรรมดา ตู้ เตียง หรือแม้แต่ผ้าม่านล้วนหาได้ตามห้างสรรพสินค้าระดับรากหญ้า ไม่มีเครื่องปรับอากาศให้ความเย็นชุ่มฉ่ำ มีแต่พัดลมสี่ศรีมหมนเอื่อยๆ อยู่บนเพดาน

เหตุใดคุณหนูสายเปย์ถึงมาอยู่ห้องเช่ารूหนูแบบนี้ได้ หญิงสาวกโลกตา ไปมาพาลงตัวตัวผ้าห่มให้พ้นกาย รีบก้าวลงจากเตียง แต่แล้วจึงหวั่นที่หยุดยืน หน้ากระจะกบดานยาวดวงตากลมโตถึงกับเบิกโพล่งเมื่อเห็นสภาพของตน

เสื้อยัดตัวหลวมโพรกกับกางเกงผ้าซาบานสีน้ำตาลเข้มราคาถูกคือ เสื้อผ้าประดับกาย แล้วเสื้อกั๊กแขนเสื้อสีขาว กางเกงยีนส์รูปโดลเช่ แอนด์ กาบบาน่า และแจ็กเก็ตยีนส์อาร์มานี่หายไปไหน แต่ละชั้นไม่ใช่ถูกๆ ใครกันถือวิสาสะจับเธอแก้ผ้าแบบนี้

"คอยดูเถอะ แม่จะวินให้ແหลกกันไปข้าง"

ภุริตาริบสาวเท้าออกจากห้องนอนก่อนจะพบว่าห้องที่เธอใช้ซุกหัวนอน

เมื่อคืนไม่ใช่ห้องเช่า แต่เป็นห้องในอาคารเก่า หน้าต่างไม้หลายบาน สลักลวดลายโบราณไม่ต่างจากอาคารสไตล์ชิโนโปรตุกีสฝั่งตรงข้าม

"เพิ่งตื่นหรือคะคุณ"

ภริตาหันไปทางหญิงวัยกลางคนซึ่งถือตะกร้าหวายบรรจุเสื้อผ้าใช้ แล้วออกมาจากห้องพักห้องถัดไป

"ป้าเป็นใครคะ แล้วแหมมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ที่นี้ที่ไหนคะ"

"นายหัวพาคุณมาค่ะ ป้าเป็นแม่บ้านของนายหัว ที่นี้ก็เป็นนายหัวค่ะ"

กระจอกจิ่ง!

เป็นถึงนายหัวพาร์มโซ่มุกชื่อดัง แต่บ้านกลับเล็กเท่ารั้งหนู ดูเหมือนสาวใหญ่จะอ่านสีหน้าเยาะหยันของเธอออกจึ่งแก้ตัวแทนเจ้านายว่า

"บ้านนี้เป็นตึกในเขตเมืองเก่าค่ะ นายหัวมีบ้านอีกหลังที่เกาะไม้ไต้ยม หลังใหญ่กว่านี้มากค่ะ"

ภริตาค่อยยิ้มออกมาได้หน่อย "แล้วพี่เขมไปไหนคะ"

"นายหัวไปธุระค่ะ คุณไปกินข้าวสิคะ ป้าตั้งโต๊ะไว้แล้ว มีข้าวต้ม กุนเชียงทอด แล้วก็ไข่เจียวหมูสับค่ะ"

สาวใหญ่นำเสนอด้วยท่าทางกระตือรือร้น แต่อีกฝ่ายกลับเบะปาก

"แหมขอผ่านนะคะ ขอสลัดอะโวคาโดกับเอสเพรสโซ่เพียวชอต ดีกว่าค่ะ เช้าๆ แหมไม่ทานของหนัก"

สาวใหญ่หน้าตึง เขม่นมองหญิงสาวหน้าใส มิน่าล่ะก่อนนายหัวออกไปทำงานถึงกำชับว่าหากหญิงสาวเรื่องมากก็ไม่ต้องสนใจ คิดว่าเป็นอากาศไปเลยก็ได้

"ที่นี่ไม่มีสลัดอะไรนั่นหรอกค่ะ แต่ถ้าคุณอยากดื่มกาแฟ ลงไปสั่งชั้นล่างได้ ร้านกาแฟเปิดตั้งแต่เจ็ดโมงแล้วค่ะ"

"เดี๋ยวนะ...ป้าจะบอกว่าห้องแถวนี้เปิดเป็นร้านกาแฟด้วยหรือคะ"

"ค่ะ นายหัวให้คนมาเช่าที่ด้านล่างทำเป็นร้านกาแฟ ส่วนชั้นสองทำ

เป็นที่พักอาศัยค่ะ"

ภูริตากลอกตาอย่างไม่อยากจะเชื่อหูตนเอง

"แล้วอย่างนี้จะส่วนตัวหรือคะ เกิดมีใครก็ไม่รู้ขึ้นมาบนนี้ล่ะคะ"

"ประตูทางขึ้นล็อกไว้ค่ะ ปกติกลางวันนายหัวออกไปทำงาน กว่าจะกลับก็ค่ำ ร้านปิดเรียบร้อยแล้วค่ะ คุณไปกินอะไรคะป้าเตรียมอาหารไว้ให้แล้ว ส่วนจะดื่มกาแฟก็ค่อยลงไปสั่งเอาเอง"

พูดจบสาวใหญ่ก็เดินผ่านหน้าเธอไป ภูริตาไม่รู้จะออกฤทธิ์ออกเดชกับใครก็เลยจำยอมเดินไปตักข้าวต้มมานั่งรับประทานที่โต๊ะเงียบๆ กินเสร็จแล้วก็เตรียมสะบัดก้นเดินออกจากโต๊ะ แต่สาวใหญ่กลับเรียกเธอไว้ก่อน

"แล้วทำไมไม่นำไปวางไว้ในชิงก็ให้เรียบร้อยล่ะคะ"

"ป้าเป็นคนใช้ ป้าก็ทำอะไรคะ ทำไมแพมต้องทำด้วยล่ะ"

สาวใหญ่มั่มปาก ชักเหลืออกกับยายเด็กคนนี้เต็มที "ไม่น่าใจอ่อนแต่แรกเลย"

"คะ ถึงไม่ยากล้างจาน อย่างน้อยก็น่าจะช่วยนำไปวางไว้ในชิงที่ล้างจานไม่ใช่วางเลอะเทอะอยู่บนโต๊ะแบบนี้"

ภูริตาเบ้หน้าเมื่อถูกเทศน์แต่เช้า "ก็แพมไม่เคยทำนี่คะ"

"ไม่เคยก็หัดไว้สิคะ"

"ทำไมต้องหัดล่ะคะ ไม่งั้นจะจ้างคนใช้ไว้ทำไม" หญิงสาวถามกลับด้วยความเคยชินตามประสาคุณหนูซึ่งถูกตามใจมาจนเคยตัว

"นิสัยแบบนี้ไงล่ะ นายหัวถึงสั่งให้คุณเก็บข้าวของออกไปทันทีที่ตื่นไม่รี้งตัวไว้สักนิด"

ภูริตาเบิกตาแทบถลนด้วยไม่อยากจะเชื่อหูตนเอง

"ป้าต้องเข้าใจอะไรผิดแน่ๆ พี่เขมไม่มีวันสั่งแบบนี้หรอกค่ะ แพมเป็น..."

"ป้าฟังไม่ผิดแน่นอน แล้วไม่ว่าคุณจะเป็นอะไร นายหัวบอกว่า

ไม่สำคัญค่ะ"

ริมฝีปากบางขบเม้มเข้าหากันด้วยความน้อยใจ 'อดีต' ไม่ได้สำคัญกับ
เขาสักนิดเลยเธอ

ไม่เลยเธอ!

"พี่เขมอยู่ไหนคะ"

"นายหัวไปธุระค่ะ"

"ต่อโทรศัพท์ให้แพมหน่อยค่ะป้า แพมมีธุระ"

"ไม่ได้หรอกค่ะ แต่ให้คุณกินข้าวเช้าด้วย ป้าก็ทำเกินคำสั่งแล้ว
อ้อ แล้วก็จัดการล้างจานให้เรียบร้อยก่อนออกไปด้วยนะคะ"

สาวใหญ่ตีหน้าดมิ่งทิ้งพร้อมวางทำซิงซัง ภูริดาจึงจำใจรวบจานซาม
วางซ้อนกันลวกๆ ก่อนหอบหิ้วขึ้นอ้อมแขนไปกระแทกลงในซิงก์ล้างจาน
อย่างเสียไม่ได้

เสียงจานซามกระทบกันทำให้ป้าหวายนอนหายใจพรีตพลางสาวเท้า
ตามไปดูหญิงสาวล้างจานแล้วถึงกับปรี๊ดแตก เพราะเศษอาหารหกกระจาย
เกลื่อนซิงก์ แล้วหญิงสาวก็ทำเพียงหมุนก๊อกน้ำให้น้ำประปาชำระเศษ
อาหารให้ไหลลงไปใรรูระบายน้ำขนาดเล็ก

"ตายแล้วคุณ ใครให้ล้างจานแบบนี้ ทำไมไม่เก็บกวาดเศษอาหาร
ให้เรียบร้อยก่อนคะ"

ภูริดาเงยหน้าขึ้น ยิ้มกวนๆ

"ก็แพมบอกแล้วไงคะว่าทำไมเป็น ถ้าให้ทำ แพมก็จะทำแบบนี้แหละ"

"จะไปไหนก็ไปเถอะคะ เตียวป้าล้างเอง ขึ้นทำแบบนี้ต่อต้านหมด"

หญิงสาวรีบล้างมือชำระคราบสกปรกออกจากฝ่ามือชาวผ่องก่อน
สะบัดหน้าเดินออกมายืนรออยู่ตรงโต๊ะอาหาร แล้วทันทีที่สาวใหญ่ออกมา
จากหลังครัว หญิงสาวก็ยื่นมือข้างหนึ่งออกไปหา

"อะไรคะ"

"แพมขอยืมเงินหน่อยค่ะ จะลงไปสั่งกาแฟ"

"ป้าว่าป้าพูดชัดเจนแล้วนะคะ นายหัวให้คุณออกไปจาก..."

"แพมรู้แล้วค่ะ แพมต้องออกจากบ้านทันทีที่ตื่น แต่แพมขี้เกียจอยากได้กาแฟสักแก้ว จะได้มีแรงเดินเหินไงคะ"

"ถ้าคุณจะรับกาแฟ มีกาแฟผงตรงโน้น คุณไปชงเองแล้วกัน จะได้ไม่ต้องเสียเงิน"

ป้าหวายบึ้งไปไปที่ครัวซึ่งมีอุปกรณ์ชงกาแฟวางอย่างเป็นระเบียบ

"แพมอยากดื่มกาแฟสดตามร้านกาแฟนี่ กาแฟชงมันเปรี้ยว ไม่เห็นอร่อยเลย"

"ป้าให้เงินคุณไม่ได้หรอกค่ะ ป้าไม่อยากจะขัดคำสั่งนายหัว"

"ถ้าฉันแพมลงไปสั่งแล้วลงบัญชีพี่เขมไว้ก็ได้ค่ะ"

ภูริตาสะบัดก้น เปิดประตูกระจกซึ่งเชื่อมระหว่างชั้นบนกับชั้นล่างแล้วสาวเท้าลงไปยังไม่ทันพ้นสามก้าว สาวใหญ่ก็รีบกดลิ้นประตูกระจกทันทีทำเอาหญิงสาวถลันขึ้นไปทวบประตูรัวๆ

"เปิดนะ ล็อกทำไมคะ!"

"คุณก้าวออกไปก็ถือว่าเป็นคนนอกแล้วค่ะ"

"แพมแค่จะลงไปสั่งกาแฟ เดียวก็ขึ้นมาแล้ว เปิดเดี๋ยวนี้นะคะป้า!"

"ไม่ได้ค่ะ ป้าไม่อยากจะขัดคำสั่งนายหัว"

หญิงสาวหัวดี้อย่างคงไม่ละมือจากกระจก ต่อให้กระจกจะแตกก็ไม่ใช่ว่าเรื่องของเธอ ในที่สุดสาวใหญ่จึงอดรนทนไม่ได้ ยอมคลายลูกบิดประตูเปิดล็อกให้

"ขอบคุณนะคะป้า"

ภูริตาคลี่ยิ้มหวานพลาถนเดินลอดช่องว่างประตูที่เปิดเพียงเล็กน้อยเข้าไปด้านใน ก่อนยึดโซฟาไว้เป็นฐานที่มั่น

"อ้าว ไม่ลงไปสั่งกาแฟแล้วหรือคะคุณ"

"ไม่ละคะ กาแฟชงก็ได้ ของแพมใส่กาแฟสองช้อน น้ำตาล
ขอเป็นอิคवलนะคะ แล้วก็ไม่ใช่นมคะ"

ทว่าสาวใหญ่กลับทำหน้าเฉย

"อ้าว ไปสิคะป้า แพมจ้วงจ้วง ตาจะปิดแล้วคะ"

"เดินไปชงเองสิคะ อยู่แค่นั้นเอง"

หญิงสาวจำใจลุกไปชงกาแฟเพราะสาวใหญ่ไม่มีท่าที่ยอมทำตามง่ายๆ
พอชงกาแฟเสร็จเธอก็เดินกลับมานั่งที่โซฟาตามเดิม

"มีคูกี้ไหมคะป้า ปกติแพมทานคูกี้กับกาแฟคะ"

"ไม่มีคะ นายหัวไม่ทานพวกขนมเนย"

ภริตาเลิกคิ้ว ลืมไปเสียสนิทว่าเขมไม่ชอบทานของหวานทุกชนิด
อยู่แล้ว

"แล้วป้าละคะ อยู่บอกระยะว่าป้าก็ไม่ชอบ ดูจากขนาดตัวแล้ว
คงกินจุ่นาคูถึงจ้าม่าแบบนี้"

สาวใหญ่หน้าแดงก่ำด้วยไม่เคยมีใครกล้าล้อเลียนหุ่นอวบอ้วนเจ้าเนื้อ
ของตนซึ่งๆ หน้ามาก่อน

"รีบกินกาแฟเข้าเถอะคะ กินเสร็จแล้วจะได้รีบไป"

"บ้านี่ชอบไล่จิ้ง แพมไม่ไปหรอกคะ แพมจะรอเจอพี่เขม"

"แต่นายหัวสั่ง..."

"ทราบคะ แต่ไม่ไป ถ้าจะไล่ก็ให้พี่เขมมาไล่แพมเอง แพมจะรอ
จนกว่าพี่เขมจะกลับ"

หญิงสาวลอยหน้าลอยตาพูด บักหลักมันคงเหนียวแน่น ต่อให้ช่าง
ทั้งโขลงมาขู่ไล่ก็อย่าหวังว่าจะยอมลุก

"นายหัวอาจจะไม่กลับมาค้ำที่บ้านคืนนี้ก็ได้คะ"

"ถ้าพี่เขมไม่กลับบ้านแล้วจะไปไหนได้ละคะ"

"นายหัวอาจกลับบ้านที่เกาะไม้เคียนนะสิคะ"

"ฉันป่าโทรไปเช็กให้แพมหน่อยสิคะว่าคืนนี้พี่เขมจะกลับไปไหม ถ้าไม่กลับ แพมจะได้ไปเจอเขาที่ออฟฟิศ"

"คุณเข้าใจอะไรยากจัง นายหัวไม่อยากเจอคุณ ต่อให้คุณไปตกรอที่ออฟฟิศก็ไม่ได้เจอหรอกคะ"

"แล้วทำไมพี่เขมต้องหลบหน้าแพมด้วยล่ะคะ"

"ป่าไม่ทราบหรอกคะว่าระหว่างคุณกับนายหัวบาดหมางอะไรกัน แต่นายหัวสั่งแบบนี้ ป่าก็ต้องทำตาม แล้วคุณก็ควรจะรีบออกจากบ้าน ก่อนที่ป่าจะเรียกคนมาลากคุณออกไปนะคะ"

แทนที่จะกลัวคำขู่ ภูริตากลีบกลอกตามองบน พนมลมหายใจออกมาแรงๆ

"ไม่ต้องเสียเวลาไล่หรอกคะ เพราะแพมไม่ไปแน่นอน แพมจะรอเจอพี่เขม"

"ทำไมคุณถึงได้ตื้อนักนะ ผู้ชายเขาไม่สนใจก็ยังไม่ยอมตามติดอยู่ได้"

"แล้วป่าคิดว่าแพมอยากทำแบบนี้หรือคะ แพมมาหาพี่เขมเพราะจำเป็นต่างหาก"

หญิงสาวแสวงบีบเสียงอ่อน บั้นหน้าหมองเหมือนตอนซ้อมการแสดงในคลาสเรียนของค่ายเพลงเพื่อเตรียมพร้อมรับบทนางเอกละครหลังซิงเกิลเปิดตัว แต่ที่ไหนได้ค่ายเพลงดันแจ้งเสียก่อน

หยดน้ำตากลิ่งลงจากหางตา ภูริตาแสวงยกมือเรียบบางขึ้นทาบหน้าท้องแบนราบ สีหน้าขมขื่นกลื่อนอยู่บนดวงหน้าสวย ปล่อยให้จินตนาการของสาวใหญ่เริ่มทำงาน

"หรือว่า...คุณท้อง!"

"แพมไม่ได้อยากให้พี่เขมเดือดร้อน แต่...แต่เรื่องนี้พี่เขมก็มีส่วนร่วมรับผิดชอบไม่ใช่หรือคะป่า"

"นายหัวไม่ใช่ผู้ชายมั่งง่าย ทำผู้หญิงท้องแล้ว..."

สาวใหญ่มีสีหน้ายุ่งยากใจ เพราะนายหัวไม่เคยพูดถึงเรื่องราวความรัก ให้ใครฟังมาก่อน แล้วแม่หนูคนนี้ก็สวยงามรักตาแป๋วแบบตุ๊กตา บอบบาง อ่อนแอ้นหน้าทะนุถนอม สเป็กผู้ชายส่วนใหญ่ชัดๆ นายหัวก็อาจเผลอไพล ทำอะไรผิดพลาดไปบ้าง

"ผมไม่รู้จะทำยังไงจริงๆ ค่ะ ผมอยากคุยกับพี่เขมให้รู้เรื่อง ถ้าเขาอยากให้ผมเอาลูกออก ผมก็..."

"ว้าย ไม่ได้นะคะคุณ ทำแท้งบาปหนักเลยนะ"

ป้าหวายตาลีตาเหลือกร้องห้ามตามประกาศนเข้าวัดถือศีลเป็นประจำ

"ผมก็ไม่อยากทำค่ะ แต่ผม...ผมไม่รู้จะทำยังไงแล้วค่ะ ป้าอย่าไล่ผมไปเลยนะค่ะ"

ภูริดาพนมมือขอร้อง น้ำตาร่วงพรูอาบแก้ม

"แล้วนายหัวไม่รู้เรื่องนี้เลยหรือค่ะ"

"ไม่ค่ะ เราจบกันไม่ค่อยดีนัก พอรู้ว่าท้องผมก็ทำอะไรไม่ถูก คิดอย่างเดียวว่าควรปรึกษาพี่เขมก่อน เมื่อวานผมไปหาพี่เขมที่ออฟฟิศ เขาก็ไม่ยอมพบ เข้านี้ผมพินเขาก็ยังไล่ผมอีก ใจร้ายชะมัด"

"นายหัวก็ไม่ถึงกับใจร้ายนักหรอกค่ะ ไม่งั้นคงไม่อุ้มคุณกลับมาที่นี่ ให้ป้าเซ็ดเนื้อเซ็ดตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าให้คุณ แล้วยังเรียกเพื่อนที่เป็นหมอมมา ดูอาการคุณอีก แต่แปลกทำไมคุณหมอไม่ยกบอกว่าคุณท้อง"

"หมออาจจะตรวจแค่เป็นไข่ตัวร้อนรีเปล่าค่ะ"

"อาจจะจริงของคุณ"

"ขอผมคุยกับพี่เขมให้รู้เรื่องก่อนนะค่ะป้า ส่วนเขาตัดสินใจยังไง ผมก็จะเคารพค่ะ"

ป้าหวายระบายนมหายใจยาวยืดกับความใจเร็วด่วนได้ของหนุ่มสาว สมัยนี้

"นายหัวอยู่ที่กระซัง กว่าจะกลับก็คงเย็นๆ คุณกำลังท้องกำลังไล่แบบนี้"

อย่าคิดอะไรมากเกินไปเลยล่ะ เตี่ยวป่าโทรบอกคุณนายก่อน เพื่อจะช่วยกัน
คิดหาทางออก"

"คุณนาย? เมียพี่เขมหรือคะ"

"คุณแม่ของนายหัวค่ะ"

"น้ำเต๋อน!"

"คุณรู้จักคุณนายด้วยหรือคะ"

"ค่ะ นานมาแล้ว"

เสียงนั้นช่างเบาหวิวและเจือความโศกสลดอยู่ลึกๆ เสียดยที่ป่าห้วย
ไม่ทันสังเกต

"พี่เขมคง... ยังไม่มีแฟนใช่ไหมคะ เราห่างกันมาหลายเดือน แฟนจะ
ห้ามไม่ให้เขามีคนอื่นก็ไม่ได้"

"ยังไม่มีแฟนหรือคะ แต่ถ้าสาวๆ นะวะเวเวียนมาหาหัวกระไดไม่แห้ง
หรือคะ"

แค่ได้ยินว่าผู้ชายที่เคยขโมยหัวใจเธอไปครองทั้งดวงยังไม่มีแฟน
รอยยิ้มก็กว้างแทบจรดใบหู เธอเคยทำให้เขารักมาได้ครั้งหนึ่งแล้ว จะยาก
อะไรกับการเอาชนะใจเขา... อีกสักครั้ง!

บทที่ 5

ปากโกรธ ใจคิดถึง

"มีอะไรหนักใจรีเปล่าครับนายหัว"

เขมเงยหน้าขึ้นจากปีกเอกสารบนโต๊ะทำงานพลางยื่นคิ้ว "ทำไมแกคิดแบบนี้ล่ะ"

"ก็ผมเห็นนายหัวนั่งถอนหายใจแบบนี้ตั้งหลายรอบ ตามองเอกสารก็จริง แต่มันดูใจลอยชอบกล หรือว่าจะคิดถึงคุณแพมอยู่ครับ"

คราวนี้ชายหนุ่มร่างใหญ่ถึงกับซึ้งหลังตรง วางมาดเข้มขึ้นมาเลยทีเดียว

"ทำไมฉันต้องคิดถึงผู้หญิงคนนั้นด้วย"

"ก็ยามที่ออฟฟิศบอกว่าเมื่อวานนายหัวจอดรถอยู่หน้าประตูรั้วตั้งนานสองนาน ไม่ยอมลงจากรถสักที จะเข้าไปถามว่าเป็นอะไรก็ไม่กล้า แต่พอคุณแพมล้มตึงลงไปทีพื้น นายหัวก็แทบกระโจนลงจากรถเลยนี่ครับ"

"ฉันเป็นแบบนี้ที่ไหน พวกมันมั่วนะสิ"

เจ้านายหนุ่มหน้าแดงหูแดง แสร้งลุกจากเก้าอี้เดินไปยืนมองผืนน้ำทะเลสีครามจากหน้าต่างห้องทำงาน

"พวกมันยังบอกอีกว่านายหัวซ่อนคุณแพมขึ้นจากพื้นแล้วก็กอดไว้"

แนบบอก เรียกคุณแพมเท่าไรเธอก็ไม่พឹង พวกมันเลยเดากันว่าคุณแพม น่าจะเป็นผู้หญิงของนายหัว เพราะน้ำเสียงและสีหน้านายหัวเหมือนจะ ขาดใจให้ได้"

"ไร้สาระ! ฉันแค่ไม่อยากจะย้ายนั่นมาตายในบริษัทเท่านั้นเอง"

"เท่านั้นเองหรือครับ"

"เออ!"

เขมหันมากระแทกเสียง เกลียดสายตาสอดรู้สุดเห็นของอนุวัตน์นัก ป่านนี้ไม่รู้พวกคนงานลือกันไปถึงไหนต่อไหนแล้ว

"แกไปแกไขเรื่องเสียใหม่ด้วย ไม่งั้นเข้าใจผิดกันหมด"

"แล้วนายหัวจะให้ผมแก้อะไรล่ะครับ แกว่าคุณแพมไม่ใช่ผู้หญิง ของนายหัว แต่เป็นแฟนเก่าอย่างนี้หรือครับ"

เขมถอนหายใจแรงๆ เดินกลับมา นั่งแหมะลงที่เก้าอี้ตัวเดิม คล้ายไม่รู้ จะนิยามความสัมพันธ์ของตัวเองกับภริตาอย่างไรดี

"เขาไม่ได้เป็นอะไรกับฉันทั้งนั้น"

"แต่เท่าที่ผมคุยกับคุณแพม เธอไม่คิดอย่างนั้นนะครับ เธอบอกว่า เธอเป็นแฟนแก่นายหัว" อนุวัตน์เห็นสีหน้าของนายหัวเปลี่ยนเป็นแดงเรื่อขึ้น จึงแสสร้งหยอดไขเติมสีสันเพิ่มขึ้นอีกนิด "เธว่าเธอคิดถึงแล้วก็ยังรักนายหัว อยู่ครับ"

มุมปากของเจ้านายยกขึ้นเป็นรอยยิ้มบางๆ แต่เพียงชั่วแวบเดียว ริมฝีปากก็คลี่ออกเหมือนกำลังเหยียดยิ้มหยันเสียมากกว่า

"แม่ที่เก่งเรื่องเสแสร้งแกลังทำนักละ หลงกลเมื่อไรมีแต่จะเจ็บหนัก"

"แต่ผมเห็นแววตาเวลาคุณแพมพูดถึงนายหัวแล้วออกจะอ่อนหวาน ไม่เหมือนเสแสร้งเลยนะครับ"

"แกยังรู้จักแม่นี้หน่อยไป"

แต่อนุวัตน์กลับเชื่อมั่นสายตาดตนเอง แววตายามหญิงสาวพูดถึงเจ้านาย

ของเขาเต็มไปด้วยความรักล้นหัวใจ แล้วสีหน้าของเจ้านายยามไต่ย็น เรื่องราวของภริตาก็ไม่แพ้กันหรือ บางครั้งดูเย็นชา แต่หลายๆ ครั้งกลับ ดูเกือบเหมือนคนกำลังอินเลิฟด้วยซ้ำไป ไม่ผิดแน่ๆ เจ้านายของเขา ยังรักภริตาอย่างแน่นอน

"แต่ถึงอย่างนั้นนายหัวก็ยังช่วยคุณแพมไว้ครับ"

"ฉันเห็นว่าเป็นลูกหมาลูกแมวหรือ ก็เลยช่วยไว้"

"แล้วตอนนี้คุณแพมเป็นยังไงบ้างครับ พี่นัธ"

"ฉันจะรู้ได้ยังไง ป่านนี้ป่าห้วยคงไล่ออกจากบ้านไปแล้ว"

"โอ้ เธอน่าสงสารออกครับ เธออุตส่าห์บินมาหานายหัว กระทบ่าเงิน ก็หาย แล้วเธอจะไปไหนมาไหนยังไงล่ะครับ"

"แล้วมันเรื่องของฉันนี่ไปถึงต้องเดือดร้อนแทนแม่ฉัน เงินก็ไม่มีแล้วยังไม่รู้จักคิด แทนที่จะนั่งรถทัวร์กลับนั่งเครื่องบิน"

"หมายความว่าไงครับ ผมจะไปหมดแล้ว นายหัวพูดยังกะรู้ว่า คุณแพมกำลังซื้อตเงิน"

"ช่างเถอะ แก่ไม่ต้องรู้มากหรือ"

"ผมว่านายหัวน่าจะโทรถามป่าห้วยหน่อยนะครับว่าคุณแพมเป็นยังไงบ้าง ผู้หญิงตัวคนเดียวน่าสงสารออก"

"ไม่! แล้วนั่นแกหิวอะไรอยู่ในมือ"

อนุวัตย์มเหย "ขนมของน้องมุกครับ น้องมุกชอบกินขนมโตเกียว ผมก็เลยแวะซื้อจากในห้างครับ"

"พวกขนมมมเนยอย่าเอาไปให้น้องมุกเยอะเลย เค้าไม่ค่อยได้ออกมาข้างนอก กินแล้วก็นั่งอยู่แต่ในห้อง กินของหวานมากๆ มันสะสม เสียอีกหน่อยโคเลสเตอรอลสูง"

"ไหนๆ ผมก็ซื้อมาแล้ว ขอเอาไปให้น้องมุกนะครับ แต่ถ้านายหัวไม่อนุญาต ผมเอาไปให้คุณแพมก็ได้"

เขมตวัดตมมองลูกน้องตาขวาง ละม้ายจะบอกเป็นนัยว่า...อย่าเสือก!

"แกจะไปหาห้องมุกก็ไปสิ ไหนๆ แกก็มีน้ำใจซื่อมาฝากห้องมุกอยู่แล้ว"

"ถ้าฉันผมขอตัวก่อนนะครับ"

อนุวัตกระชับถุงขนมในมือ เตรียมจะเดินออกจากห้อง แต่แล้วก็ชะงักฝีเท้าหันมาล่ำทับอีกรอบ

"ผมว่านายหัวโทรหาป้าห่วยหน่อยก็ดีนะครับ ผมเป็นห่วงคุณแพม"

"ถ้าห่วงนักแกก็โทรเองสิ" เขมกระแทกเสียง

"ผมกลัวคนแถวนี้จะเคืองเอานะสิครับ"

พูดจบอนุวัตก็รีบแผ่นออกจากห้องทำงาน เพราะกลัวถูกตีกะเทาะเล มีใครบ้างไม่รู้ว่าลูกถีบของนายหัวหนักแค่ไหน คนงานชายที่กระด้างกระเดื่องหรือก่อเรื่องทะเลาะเบาะแว้งผิดกฎหมายของฟาร์มล้วนถูกนายหัวยันตีกะเทาะจนขวัญหนีดีฝ่อมานักต่อนักแล้ว

พออนุวัตเดินลับตาไปแล้ว เขมจึงขยับเข้ามาใกล้โต๊ะทำงาน เหลือบมองโทรศัพท์มือถืออย่างครุ่นคิด เขาควรทำตามคำแนะนำของอนุวัต หรือปล่อยให้ผู้หญิงคนนั้นหลุดลอยไปเป็นแค่คนใน 'อดีต' กันแน่

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5642->